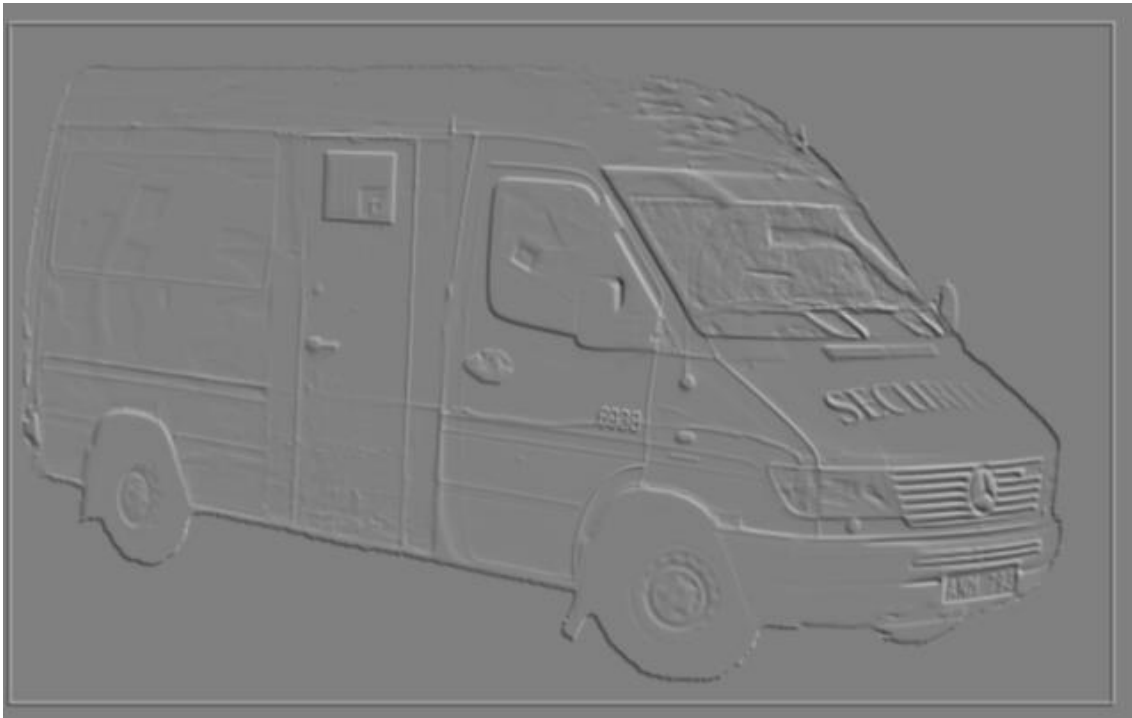

Värdetransporten

Fredrik Andersson

Boksidan

Värdeporten

av

Fredrik Andersson

Copyright: Förlaget Boksidan 2006
Box 558
146 33 Tullinge

Värdeporten, ISBN-nummer: 978-91-86199-18-0

Du får gärna kopiera denna bok, men sätt då in 5 kronor per kopia på Boksidans plusgirokonto: 199 84 51-7, eller bankgirokonto: 5459-3074. Skriv på inbetalningskortet att det gäller boken "Värdeporten". Du är också välkommen att besöka vår hemsida www.boksidan.com.

Rånet

Det var alldeles tomt på kriminalavdelningen när Sten kom den här morgonen, fast att han kom senare än vanligt. Nästan direkt då han kommit in på sitt rum stack Fredrik in huvudet i dörröppningen. Han såg glad ut, men sa inte ens ”hej”, istället:

- Ta inte av dig jackan, vi måste ut direkt.
- Vadå? God morgon förresten.
- Sorry, god morgon på dig med. Men vi brukar väl aldrig säga god morgon till varandra.
- Nej, men du brukar ju åtminstone säga hej.
- Det var fan vad du var sur då. Är du inte intresserad av varför vi ska åka direkt?
- Jag är inte sur men man kan väl säga hej eller nått ändå. Vi har ju för fan gått på kurs och övat på att bemöta tjuvarna på ett vänligt sätt.
- Du är för fan sur och förresten är du väl ingen tjuv heller.

Nu såg Fredrik ut som om han tappat lite av sitt goda humör. Sten försökte komma på något överslätande. Han brukade vara bra på att få Fredrik på gott humör, men nu var det tomt i huvudet. Så han väntade tills Fredrik fortsatte.

- Du vet det här värdetransportrånet i Järna som hände i morse.
- Vadå, nä det vet jag inget om. Har det hänt här också nu?

Fredrik lät glad igen när han svarade:

- Men hör du inte på radion när du åker hit?
- Jo men Rix morgonzoo med Gert Fylking vad tror du dom snackar om?
- Morgon-TV då?
- Men det vet du väl att jag inte slösar tid på sånt på morgonen, men vad har hänt?
- Någon gång typ halv åtta prejades en värdetransportbil från Securitas av en lastbil. Ur den hoppar två killar med automatvapen. Efter värdetransportbilen kommer en Saab med två killar till. Dom har också automatvapen. Dom tvingar vakterna att gå ut. Sedan spränger de skåpet.
- Åh fan, det är ju nästan som i Hallunda.
- Precis, dom hade faktiskt spritt ut fotanglar också. Men de gjorde ingen cover grej.
- Du menar som att spränga en bankomat eller nått?
- Just det, dom tänkte väl att det inte skulle behövas så där ute på landet.
- Typ, som att den enda polisbilen i Sörmland är upptagen med att hjälpa någon tant över gatan, eller nått.

Dom fortsatte inte att snacka, istället gick de raskt iväg emot garaget. Utan att diskutera saken tog de Stens bil. Dom brukade göra så, eftersom Fredrik inte hade någon bil och då var det ju bättre att Sten fick milersättning än att de tog en tjänstebil. Sten körde iväg utan att veta var de skulle åka, i brist på bättre styrde han mot motorvägen. De nådde motorvägen innan Fredrik han komma till vad det var som de skulle göra. Fredrik pratade hela vägen från polishuset till påfarten, men det var bara en massa detaljer om vad som hänt och vem som gjorde vad ute i Järna. När han till slut insåg att de var på motorvägen ditåt, sa han:

- Men vi ska inte till Järna vi ska till Tumba.
- Och den upplysningen tänkte du spara tills vi var framme i Järna eller? Vad ska vi göra i Tumba förresten? Tror chefen att dom stuckit dit bara för att flyktbilen från Hallundarånet hittades i Tumba?
- Nä, men du låter mig ju inte berätta vad vi ska göra för att du tjafsar hela tiden.
- Gör jag väl inte.
- Vad var det där om att jag inte sa god morgon då om inte tjafs?
- Jamen, det var ju länge sen.
- Okej. Jo den ena av securitasvakterna bor i Tumba. Securitas skickade hem väktarna direkt.
- Men ska de inte höras, eller gå på nån, typ, avstressning?
- Det ska de väl kanske, men hur avstressande är det att sitta i en sprängd värdetransportbil i Järna? Chefen sa åt Stickan och Mustafa att köra hem dom till att börja med.

- Var det Stickan och Mustafa som tog larmet?
- Antagligen, jag vet inte. Nä förresten det måste ju ha varit ett stort larm, så då åkte väl alla våra lediga bilar dit.
- Förlåt, men det sa du ju visst. Dom trodde det skulle bli biljakt och pang-pang. Men hittills har det bara varit blåljusåka kors och tvärs i Sörmland?
- Precis, men skit i det. Sväng av nu för helvete innan vi missar den här avfarten också och måste vända i Gnesta.

Dom hann upp på avfarten, men Sten var tvungen att köra på dom tvärmålade strecken så det skakade i hela bilen. Han skämdes lite över att han glömt bort att de ju faktiskt skulle norrut. Men sen kom han på att det var Fredrik som börjat med att klanta sig. Då kändes det bättre. Högt sa han:

- Okej, men vad ska vi göra i Tumba?
- Jo stockholmspolisen har en idé om att vakterna kan vara inblandade, så de sa till chefen att vi skulle kolla dom.
- Gör Stockholmarna det också eller?
- Ja, det tror jag väl. Men det tog ett tag innan de började med det och kanske är därför som de inte fått något napp på det.
- Låter som ett rätt pundigt argument.
- Jag håller med, men det kanske inte var så de sa till chefen. Vilket fall som helst så låter det ju rimligt att vaktarna är insytlade. Det har ju hänt förr.
- Jag vet, men om jag vore väktare skulle jag ju ligga väldigt lågt väldigt länge.
- Nu är du ju inte väktare, som tur är. Du vet ju hur tjuvar är, dom vill ju skryta.
- Sant, men vad ska vi göra då?
- Vi ska spana på den ena killen, han som bor i Tumba. Jag vet inte hur länge eller så, men chefen sa att vi skulle fundera på det senare. Nu gäller det bara att etablera en spaning.
- Men den andra killen då, vem spanar på honom?
- Anette och Anders. Vi ska släppa allt vi har för detta just nu. Det var ju rätt mycket pengar.
- Just det. Likhet inför lagen.

De fortsatte under tystnad, men Sten tänkte på att de flera gånger snackat om hur lite detta uttryck stämde i verkligheten. Hade det varit en personbil som hade blivit rånad, hade de ju knappt ens åkt på det.

Väktaren bodde i ett flerfamiljshus ganska nära Tumba centrum. De parkerade bilen på en parkering i närheten, från vilken huset syntes. Efter att suttit där några minuter och tittat på huset tog Sten till orda:

- Fan, här kan vi ju inte sitta. Folk kommer ju att börja undra varför det helt plötsligt sitter två killar i en bil och fånstirrar på ett hus.
- Ja, dessutom vet vi ju inte ens hur han ser ut eller vilken lägenhet han bor i.
- Nä precis, men vad gör vi nu då?
- Signalementet, det får vi ju fixa genom Securitas. Dom borde ju ha foton. Vad det gäller det här med parkeringen, finns det ju inte så många alternativ förutom att stå ute på gatan, eller att fixa ett spaningsrum i servicehuset där borta, eller att stå i skogen.
- Stå i skogen eller på gatan går ju bara bort. Det går kanske i några timmar, sedan får vi väl snuten på oss.
- Ja och sitter vi i servicehuset har vi ingen chans att hinna ut på gatan, ifall han skulle dra iväg någonstans.
- Precis och det är väl det som är vitsen med att vi ska sitta här.
- Då får det bli bilen, men det ser ju också konstigt ut i längden.

De funderade lite över detta samtidigt som de intensivt stirrade emot huset, som om de försökte se något misstänkt. Efter en stund fick Sten en idé:

- Vi skulle ju kunna låna Tomas skåpbil. Du vet min kompis Tomas. Har du sett hans bil. Han har en folkabuss. Hela bakdelen är som en verkstad med en dörr till förarplatsen. Dessutom har den tonade rutor där bak.

- Men behöver han inte den själv?
- Jo det gör han väl ibland, men inte så mycket. Han köpte den lite för att han kunde dra av den på firman.
- Men det är väl ingen vits om man inte behöver den?
- Nä, men du vet ju hur det är. Den som har mest prylar när den dör vinner. Dessutom kan han väl tjäna lite på den nu, om han kan hyra ut den till polisen.
- Då är det ju bara ett problem kvar. Hur parkerar vi bilen och stannar kvar i den utan att folk börjar undra?
- Det är ju sant. Det är ju ett problem.

De tänkte lite på detta och de diskuterar lite olika lösningar tills de enas om att en person skulle sitta där bak redan när den andre, som körde, parkerade bilen. Den andre, som körde, skulle sedan gå ut och gå till en annan bil som de parkerat någonstans i närheten. Sedan skulle han köra hem. När det var dags för byte skulle de göra tvärtom. Om väktaren skulle gå iväg skulle han i skåpet krypa fram till förarplatsen och köra eller gå efter honom. Det enda hålet som de kunde se i idén var att när väktaren gick iväg skulle folk kanske undra varför en parkerad skåpbil helt plötsligt fick liv. Men de kom fram till att det i alla fall var bättre än alla andra alternativ.

Fredrik ringde till chefen, kriminalkommissarie Ingvar Bergström, för att rapportera. Chefen tyckte att det var en bra idé, med skåpbilen, om det inte blev för dyrt. Men sedan frågade han om de kollat vilken lägenhet som väktaren bodde i. Det hade de ju inte, men Fredrik ville inte säga det rätt ut. Eftersom då var det ju ingen mening alls med att de satt där. Så han sa att de kollat i porten, men att de inte var säkra på vilka fönster som hörde till respektive lägenhet. Chefen förstod detta och lovade att återkomma snarast med signalementet. Eftersom nu Fredrik hade sagt att dom varit ute och kollat detta med var i huset som väktaren bodde, kände han sig tvungen att ta tag i det. Så han gick iväg till huset. Sten stannade kvar i bilen för att ringa Tomas.

Väktaren hette Ola Andersson. Det fanns som tur var bara en Andersson i huset. Denne bodde på andra våningen. Trapphuset var kvadratisk och det låg mitt i huskroppen. Fredrik gick upp för trappan till andra våningen. Han stod en liten stund i slutet av trappan och tittade på dörrarna. Det fanns en dörr i varje hörn. Dörren till Anderssons lägenhet låg som tur var i det hörn som vette mot parkeringen. För att minska risken att Ola Andersson skulle förstå vad han gjorde, fortsatte han raskt trappan uppåt till nästa våning. När han kommit ut ur huset gick han runt det för att kontrollera om det finns några andra utgångar.

Under tiden fick Sten tag i Tomas. Han tyckte det lät spännande och häftigt att hans bil skulle vara med i ett spaningsuppdrag. Det var absolut inget problem för polisen att hyra den. Han kunde komma och lämna den om tjugo minuter. Eftersom Tomas var hantverkare kom han dock inte förrän efter mer än en timme. De möttes på en ödlig parkering i ett industriområde en bit därifrån. Fredrik öppnade baddörrarna på skåpet. Längs den ena väggen fanns det hyllor och lådor av trä. I hyllorna låg det olika maskiner och en massa kablar. Längs den andra väggen fanns det en arbetsbänk av trä. På golvet var det tomt sånär som på en kontorsstol och en låda av trä. Fredrik sa att han tyckte att det såg perfekt ut. Tomas såg nöjd ut. Han pekade på stolen och sa:

– Ni ska väl sitta där rätt länge antar jag, så jag ställde dit en gammal kontorsstol.

Sedan pekade han på trälådan som stod mitt på golvet och sa:

– Jag har lagt lite underhållning i lådan där.

Fredrik lade direkt en hand på lådan som för att öppna den, men Tomas hejdade honom.

– Vänta tills ni är på plats. Jag tänkte att det skulle bli en överraskning.

Så satte sig Fredrik i skåpet och Tomas satte sig vid ratten. Före dem körde Sten. Han körde förbi huset och stannade en bit bort. Tomas däremot körde in och ställde sig på parkeringen, med baddörrarna vända emot huset. Därefter gick han till Stens bil.

– Jävla bussigt att du ställde upp Tomas! Jag vet ju att du har skitmycket att göra.

– Tack, men du sa att jag kunde skicka en faktura till polisen.

– Absolut, hur mycket ska du ha?

– Jag vet inte. Egentligen använder jag ju inte bilen så mycket. Men har man chans att tjäna en slant så...

– Jag fattar, ska jag kolla med chefen vad han tycker det är värt eller ska vi gå på det som Eurocar tar för det är dom vi brukar hyra av.

– För mig spelar det ingen roll. Men du får självklart en slant av det som jag tjänar på det här. Därefter frågade Sten vad som fanns i lådan. Tomas skrattade lite och svarade att han fick se själv sedan.

– En annan grej, sa Tomas fortfarande lite småskrattande. Det kanske inte var så smart att ställa in en kontorsstol med hjul på.

– Vadå?

– Jo för din polare åkte runt därinne och slog i lite här och där. Han svor rätt mycket också. Det lät rätt kul faktiskt.

– Men va fan. Han kunde väl inte sitta i stolen när ni åkte, då får han väl skylla sig själv. Båda skrattade ganska gott åt tanken på att Fredrik åkt runt på stolen inne i skåpet. Sen frågade Sten lite oroligt:

– Gjorde han illa sig tror du?

– Nej inte så farligt. Jag frågade och han sa att det var okej.

Resten av vägen hem till Tomas pratade de om allt möjligt som kompisar gör. Sten släppte av honom och han undrade om Sten ville följa med in på en fika. Det brukade alltid vara Tomas som inte hade tid att träffas. Så nu när han hade lite tid, även om det bara var tid för en snabbfika, ville Sten inte tacka nej, fast att det nu för en gång skull var han som hade ont om tid. Det visade sig att Tomas hade ganska gott om tid, så det blev en långfika.

Efter en hel kanna kaffe och ett paket kex ringde chefen och undrade hur det gick. Men Sten hann inte börja förklara förrän chefen avbröt och bad honom åka till Stockholm på ett möte med de kollegor som utreder de tidigare värdetransportränen. Han uttalade ordet ”kollegor” på ett sätt som gjorde att Sten förstod att han tyckte att de inte alls var kollegor. Sten funderade lite på om han skulle fråga om ”kollegorna” försökte ta över Södertäljepolisens utredning, men han kom inte på något bra sätt att säga det. Dessutom hade han själv bara goda erfarenheter av att samarbeta med Stockholm.

Chefen sa att han ville ha någon som tog med sig information hem till Södertälje och Sten var den ende som inte var upptagen. Sten blev lite sårad över att han sa så. Det lät ungefär som om han skickade Sten i brist på annat. Fast kommenterade inte det heller eftersom Tomas satt bredvid honom och hörde allt han sa. Istället sa Sten ingenting. Efter att ingen av dem sagt något på en bra stund verkade det som om chefen kom på att det inte lät så bra, för han sa:

– Förlåt jag menade inte att jag inte har förtroende för dig, jag menade bara att vi ska släppa in Stockholm så lite som möjligt i vår utredning. Men att vi ska ta med oss så mycket som möjligt av det som dom vet.

– Det blir ju inte så svårt eftersom jag faktiskt inte vet ett dugg om vad som hänt här i Södertälje, eller Järna menar jag.

– Exakt, du är perfekt för den här uppgiften.

Mötet skulle hållas klockan ett i polishuset på Kungsholmen. Det var långt dit så Tomas sa att han skulle fixa lite käk. Sten hade ingen aning om att Tomas kunde fixa käk. För det hade han aldrig någonsin gjort på den tiden då de umgicks. Men det var förståss innan han startade en elfirma, fick barn och köpte villa.

Matlagningen gick till så att han öppnade frysen. Den var full med olika plastlådor. Där letade han runt ett tag tills han tog ut en låda som verkade vara den största. Det var en big-pack låda. Det stod chokladglass på den.

Han öppnade den och tittade på innehållet, luktade och gav den sedan till Sten.

– Vad tror du om det här? Det måste väl vara köttfärssås va?

Innehållet var brunt och inte helt olikt varken chokladglass eller köttfärssås. Det luktade ingenting om det, samtidigt verkade det mest troligt att det var köttfärssås, menade Sten.

- Då är bara frågan, är det spagetti i den också eller ska vi koka det?
- Har du snabbmakaroner, i så fall kan vi ju alltid chanssa på att det är spagetti i och om det inte är det, så fixar det sig ju ganska snabbt.
- Bra idé jag kokar vatten på en gång för snabbmakaroner måste vi ju ha hemma. Det var ju det enda man levde på förr.
- Och ketchup.
- Och pizza.
- Jag brukade äta hamburgare ibland också.
- Så pass, på helgerna då va?
- Lönehelger enbart.
- Såklart.

Sten kände sig nöjd. Han hade inte träffat Tomas på över ett år. Varje gång dom pratade i telefon, hade det bara varit sånt där stressat snack som inte sa någonting alls. Men nu hade de jättetrevligt utan att ens ta en öl.

Det tog ganska lång tid att värma en hel big-pack. När den väl var varm visade det sig vara bara köttfärssås, fast då hade vattnet i kastrullen nästan kokat bort helt och det fanns inga snabbmakaroner.

Tomas tog fram ett paket med formbröd ur frysen. Han ställde fram tallrikar, brödrost och två folköl på bordet.

– Nu måste vi äta upp all sås, för annars kommer Lilian att bli ledsen. Så det gäller att lassa upp mycket på varje macka.

Sten tog en rostad brödbit och täckte den med en rejäl hög med köttfärssås. Men så fort han lagt på såsen, började den rinna åt alla håll. Inte för att han hade finkostymen på sig, men han skulle ändå på möte i Stockholm. Han funderade lite på hur han skulle få in maten i munnen. Under tiden blev mackan mjukare och tallriken söligare. Han funderade på olika alternativ, som haklapp och bestick, men samtidigt ville han inte verka larvig. Tomas hade t-shirt och hantverkarbyxor på sig. Han verkade inte fundera alls över om det stänkte, det var redan hans tredje macka med ännu mer sås på. Till slut sköt Sten tallriken så långt som möjligt in på bordet som det gick att nå den med munnen. Trots detta fick han ändå ett par små stänk på skjortan. Tomas å andra sidan var alldeles brunprickig. Dom skrattade lite åt detta. Tomas hämtade en rulle hushållspapper och sa att han nog skulle byta t-shirt.

När Sten väl fått in tekniken och därtill torkade bort det värsta kladdet i ansiktet då och då, kunde han konstatera att det faktiskt var väldigt gott, som hamburgare fast med mycket mer smak.

Sten började få bråttom. De skiljdes åt och beslutade, som brukligt är, att ses över några öl någon gång.

Även om det var ganska bråttom, kom han i ganska lagom tid till mötet på Kungsholmen.

Möte

Han var inte först i rummet, men det var flera som kom efter honom. Det var en kommissarie på rikspolisens som ledde mötet. Han var visst ledare för en liten specialgrupp som höll på med grova våldsbrott riktade emot poliser och andra tjänstemän. Den hade skapats efter det som hände i Malexander. Han började mötet med att berätta lite om vad de höll på med. Gruppen hade gått igenom en mängd spektakulära brott begångna under de senaste femton åren. Flera av de övriga poliserna i rummet ställde frågor om olika brott. Kommissarien svarade, men det syntes att han blev irriterad. Till slut sa han att det var dags att komma till ämnet för mötet. Alla tystnade och flera tittade i golvet och det såg ut som om de skämdes. Kommissarien slutförde presentationen av sig själv och sin grupp, med att peka mot en tjej som satt bredvid honom:

– Ulrika här jobbar i min grupp. Nu kan ni andra kanske presentera er och berätta om vad ni håller på med och från vilken station ni kommer.

Efter presentationerna berättade en tjej från Skärholmen om vad som hänt i Hallunda.

Därefter berättade en annan polis om ett misslyckat rån försök, som Sten aldrig hört talas om. Det hade skett i Sollentuna. Rånarna hade inte lyckats preja värde transportbilen. Det hade inte hänt så mycket mer, så hans berättelse gick ganska fort att berätta. En tredje polis berättade om ett rån i Järfälla. Det hade gått till nästan precis på samma sätt som rånerna i Hallunda och i Järna.

När han var klar tittade alla emot Sten och såg väldigt nyfikna ut. Detta ögonblick hade Sten bävat för. Han skruvade på sig och började lite hummande med att säga att det ännu inte var så mycket de visste. De andra föreföll trots det nöjda med det hans historia för de nickade gillande flera gånger.

När Sten var klar och ingen verkade ha något mer att fråga om, sa kommissarien:

– Okej, vi har att göra med fyra ganska lika rån som har skett inom en tid av sex månader.

Bytet har varit ganska stort. Först var det tio miljoner, sedan noll kronor, sedan sex miljoner och så nu då nio miljoner. Plus att rånarna i Hallunda kunde fått med sig tjugo miljoner till om de fått med sig den tredje boxen och inte sprängt sönder den andra. Som tur är har ingen dött eller skadats allvarligt, men det är stora pengar. Vi har lite dna spår och annat, i framför allt de fordon rånarna använt, men inget vi har fått någon träff på.

Alla satt tysta en stund och väntade på att någon skulle säga något. Efter ett tag sa polisen ifrån Sollentuna:

– Varför har dom inte färgampuller i boxarna? Det har dom ju haft i bankomaterna och bankningsboxarna i minst tjugo år.

Kommissarien förklarade att visst hade de ampuller, fast antagligen kunde rånarna få upp boxarna utan att aktivera dessa. Annars skulle de väl rimligen inte ens försöka. Kanske har de kopierat nycklar från någon insider på Securitas.

Tystnad igen tills Sten frågade om man trodde att det var samma gäng som gjort alla rånerna.

Kommissarien svarade:

– Det verkar rimligt, mycket tyder på det, som signalement och tillvägagångssätt. Men det finns saker som talar emot också.

– Vaddåsom? Frågade Sten.

– Bland annat är signalementen så tunna att det kan vara vem som helst och det vore ju konstigt om samma gäng skulle fortsätta om de nu redan fått ihop så mycket pengar. Därtill är de inga dna-spår som överensstämmer mellan något av tillfällena.

De fortsatte prata lite kring detta. Sten frågade efter en stund något som han funderat på hela tiden:

– Jag har fått i uppgift att skugga en av väktarna. Tror ni att dom är inblandade på något sätt? Alla nickade och tjejen från Skärholmen sa:

– Det är ju alldeles uppenbart, i synnerhet i ert fall. Man åker ju inte runt på måfå i Järna, i stulna bilar och väntar att stöta på värde transportbilar.

Alla skrattade.

Efter att ha diskuterat saken en bra stund till förstod Sten att väktarna var den enda verkliga tråd som de hade att nysta i. Vilket gjorde att han också förstod varför hela kriminalavdelningen på Södertäljes polisstation skulle använda all sin tid till att skugga två av dom. Men han undrade ändå över flera saker kring detta. Han skrev ner sakerna på det block han hade framför sig, han skrev:

1. Bevakar dom andra stationerna några väktare?
2. Hur länge har dom i så fall gjort det och gör dom det dygnet runt?
3. Om dom gör det hur löser dom det rent praktiskt?
4. Vad tror dom att det kan ge?
5. Vilket konto bokför dom övertiden på i tidsredovisningssystemet?

När det blev en lucka i samtalet ställde Sten sin första fråga. Svaret på den blev nej.

Kommissarien förklarade:

– Visst vi har lite koll på de inblandade väktarna för att se om de gör av med ovanligt mycket pengar, umgås med skumma typer eller så. Jag kan inte gå in på hur. Men än så länge har det inte gett något.

Eftersom alla följdfrågor då föll fick Sten tänka till lite till för att omformulera sig till:

1. Varför ska vi göra det?
2. Vad ska vi titta efter?
3. Ska vi bevaka dygnet runt? Kan vi få hjälp i såna fall?
4. Vilket konto ska vi tidsredovisa övertiden på?

Kommissarien svarade på den första frågan:

– Det har ju visat sig att vi tyvärr inte har så mycket att gå på. Väktarna verkar ligga lågt, men det är rimligt att tro att de någon gång ganska snart efter själva rånet får sina delar av kakan. Det är så klart det allra intressantaste. Den näst intressantaste är när de hanterar sina delar av bytet. Gräver ner det i skogen, eller vad de nu gör.

Sten nickade och kommissarien fortsatte att svara på de andra frågorna:

– Ni ska titta efter och dokumentera dem de umgås med eller träffar. Någon av dem kan ju vara med i rånargänget. Och typ, skogspromenader, är ju högintressanta. Om det sker måste ni omedelbart göra en hundsökning efteråt. Jag ska se till att ni får några otvättade väktarpersedlar som är deras.

Vad det gäller den tredje frågan sa kommissarien att de inte behövde bevaka dom när de jobbade och de kunde åka hem när väktarna släckt för natten ifall inget hänt på någon timme efter det.

– Okej, så vi ska bevaka dom under kvällar och helger?

– Precis.

– Hur kul é det? Vi är faktiskt bara fyra personer plus chefen på vår kriminalavdelning. Kan vi få någon hjälp kanske?

Kommissarien lovade att titta på det, därefter fortsatte diskussionen om väktarna. De som kom från andra stationer hade med sig telefonsamtalslistor till och från väktarnas mobiltelefoner och hemtelefoner. En av kollegorna fick i uppdrag att göra kopior. Under tiden gick de andra och hämtade kaffe. En stund senare var alla samlade igen och bläddrade fram och tillbaka i listorna.

Ulrika, hon som jobbade med kommissarien, sa:

– Vi har gått igenom dessa listor och tittat efter om det är några nummer som förekommer på flera listor, men det verkar inte vara så.

– Har dom ringt till varandra då? Var det någon som frågade.

– Nä det har dom inte. I alla fall inte med de här telefonerna.

Tjejen från Skärholmen följde upp frågan.

– Privata mobiltelefoner då?

– Det vet vi ännu inte om de har, eftersom vi har ju legat lågt med att fråga om det, för att dom inte ska känna sig misstänkta. Fast så vitt vi vet har de normalt bara jobb-telefoner på sig när de arbetar.

Killen från Sollentuna frågade:

– Men finns det inte något register där man kan kolla det?

– Nummerupplysningen, sa någon.

Ulrika såg lite irriterad ut när hon svarade:

– Självklart har vi kollat det, men dom hade inga privata mobiler registrerade. Fast dom kan ju ha telefoner med oregistrerade kontantkort.

Kommissarien såg nu också lite irriterad ut.

– Vi måste ju för fan komma vidare. Ni får ta in dom och kolla om dom har två telefoner.

– Vore det inte bättre, sa Sten. Om vi när vi skuggar dom skulle hålla koll på exakt när dom ringer och sedan kolla i listan om samtalet finns med.

– Vad vinner vi på det? Sa han från Sollentuna.

Sten han inte svara förrän han från Järfälla hakade på Stens idé med förslaget att de skulle kolla med alla operatörer om vilka samtal som ringts från de närmaste basstationerna vid de tillfällena då samtalen inte fanns på listan.

Han från Sollentuna suckade. Killen från Järfälla insåg då att han just hade förespråkat att alla de berörda väktarna skulle bevakas. Sten mös lite över situationen, men sa inget. Han lät alla andra prata och ju längre diskussionen pågick desto mer stod det klart att de andra var tvungna att börja bevakas också. Man kom fram till att alla skulle satsa en vecka och se om det gav något. Ulrika, som hade suttit och bläddrat i telefonlistorna hela tiden, föreslog när diskussionen tystnade, att de skulle gå längre tillbaka i tiden på de telefonnummer som de redan hade. När detta var beslutat bestämdes en tid i mitten på den följande veckan, då de skulle träffas igen.

Sten var ganska nöjd när han åkte därifrån. Han tyckte att han hanterat det bra och dessutom hade han lyckats banta deras skuggningsuppdrag. Så han ringde glatt upp chefen och därefter Fredrik för att rapportera. Det chefen frågade mest om var vilka sprängämnen och vapen som använts tidigare. Det hade dom nu, såvitt Sten mindes, inte pratat så mycket om. Men han mindes att det hade varit samma sorts sprängämnen och vapen som använts i de två andra helt genomförda rånen. Tyvärr, menade man på mötet, var det inte till så stor hjälp eftersom det i båda fallen var militär sprängdeg och militära automatvapen. Vilket det ju kryllar av inom kriminella kretsar. Sprängämnet var helt säkert identifierat genom klassisk analys av sprängskadorna. Beträffande vapnen hade alla fyra väktarna nyligen gjort lumpen och de var helt säkra på att det var AK5:or som riktades emot dem. När han löste av Fredrik kommenterade han inte mötet ett dugg, utöver att det var skönt att de inte behövde köra nattpass.

– Vad var det i trälådan då?

– Det får du se när du kommer. Kom gärna ganska snart för jag är skit...

Sedan blev det tyst i luren. Först trodde Sten att samtalet avbrutits, men snart förstod han att någon kommit i närheten av bilen. Fast han förstod i alla fall att han borde skynda sig för Fredrik var antingen skithungrig eller skitpissnödig. I vilket fall som helst var det bråttom.

Sten var i Tumba ungefär tio minuter senare. Han parkerade på en parkering vid De Laval och gick till folkabussen. Han låste upp den och körde iväg mot parkeringen vid De Laval.

Fredrik rusade ut ur bussen så snart de stannat. Han ställde sig i ett buskage en bit bort. En stund senare körde Fredrik tillbaka folkabussen igen fast han parkerade på gatan istället för på parkeringen. Bytet gick smidigt sånär som på att Sten en stund efter att Fredrik gått upptäckte att Fredrik tagit med sig nycklarna till startlåset, så han var tvungen att ringa upp Fredrik.

– Va fan du kan ju inte ta mina nycklar också, du har ju egna.

– Sorry, jag kommer tillbaka så fort jag käkat.

Sten satt i bussen ända till halv åtta på kvällen. Det hände inte så mycket i hans liv under den tiden. I trälådan hade han hittat en stor påse med reklamkarameller med olika smaker.

De flesta smakade mest socker med konstgjord jordgubbs-, apelsin- eller chokladsmak. Fast det fanns några med lakritssmak också, men dom var ganska få. Det var svårt att se utanpå vilka karameller som hade lakritssmak. Detta i synnerhet som det var väldigt mörkt i bussen. På en del av karamellerna var plasten slarvigt ihopsnurrad. Sten anade att Fredrik gjort likadant som han. Han visste att Fredrik också var väldigt förtjust i lakrits. Ibland brukade de köpa en varsin påse Gott & Blandat och det brukade nästan alltid bara vara lakrisen som tog slut.

Utöver godis låg det en bärbar DVD-spelare med skärm och hörlurar i lådan. Dessutom låg där ett antal DVD-skivor och ett Game boy.

Han skänkte en varm tanke till Tomas samtidigt som han öppnade fodralet till den översta DVD-skivan. Han förstod inte vad som varit så kul förrän han insåg att nästan alla DVD-skivorna innehöll piratkopierade porrfilmer. Vid det laget förstod han också varför det fanns en rulle med hushållspapper i lådan.

Ungefär i den tid då han normalt brukade komma hem ringde han till sin sambo Elin och berättade att han skulle bli sen. Hon svarade ungefär som hon brukar, det vill säga att det inte gjorde så mycket så när som på att han borde ha sagt det tidigare för då skulle hon kunnat jobba över eller nått.

Sten tänkte säga att det vore okej om hon också gjorde så ibland istället för att hela tiden se sig själv som ett offer, men han hejdade sig och sa istället som han lärt sig:

– Förlåt älskling, jag vill ju vara med dig hela tiden. Jag saknar dig.

Det fungerade tydligen den här gången också, för Elin lät genast mycket gladare.

När han kom hem gjorde han några mackor, tog en burk öl och satte sig bredvid Elin i soffan. Hon kollade på en amerikansk TV-serie som han kände igen lite svagt. Elin hade ett glas rödvin framför sig på soffbordet. Han åt två av mackorna och drack upp halva ölen innan han kom på att han inte ens hälsat på henne. Han hade ju sagt ”hej” så klart. Men han hade inte kramat om henne. Sten slöt ögonen och försökte koncentrera sig på att försöka komma på ett sätt att gottgöra detta. Det syntes på henne att det behövdes. Det enda vettiga han kom på var emellertid att säga förlåt ännu en gång, så han sa det. Det fungerade inte så bra trots att han beskrev hur stressad han hade varit under dagen.

– Ursäkta, men det låter ju inte så stressigt att sitta i en bil i fem timmar och kolla på film.

Han kom inte på något bra svar. Istället kröp han på alla fyra fram till henne, drog upp hennes tröja lite och kysste henne på magen. Så kysste han henne på armarna, på halsen och all annan naken hud han kom åt. Han blev jättekåt. Det berodde delvis på att han faktiskt fortfarande blev kåt av att kyssa henne, men alla porrfilmer han sett under dagen hjälpte, så klart, till också. Tyvärr visste han av erfarenhet att det var väldigt svårt att få Elin att svänga från sur till kåt. Han kom emellertid på ett lite nytt grepp. Han sa att han skulle klä av sig naken, lägga sig i sängen och vänta på henne. Hon nickade men hon fortsatte att titta på TV. Sten fick nu aldrig veta om det nya greppet hade fungerat för när Elin kom och la sig, sov han redan.

Spaning

Dagen efter började som vanligt med att klockradion satte igång tre kvart innan de brukade gå upp. För ovanlighetens skull kände han sig dock så utsövd att han gick upp innan Elin hade tryckt på snooze-knappen för andra gången. Detta gjorde att han var först inne på kontoret denna morgon. Vilket i sin tur gjorde att han hann bocka av flera av de saker som han egentligen hade tänkt göra den föregående dagen, innan Fredrik kom och störde. Den första som störde denna dag var chefen. Han ville höra mer i detalj vad som hänt på mötet. Sten tog fram sina anteckningar och drog dessa så noga han kunde. Chefen såg ganska snart ut att tröttna på att lyssna och bad honom istället fixa telefonlistor för deras firmamobil- och hemtelefoner. Vid det här laget hade Sten fixat telefonlistor så många gånger att han faktiskt nästan kände en person på Telia som kunde hjälpa honom med detta. Väktarnas telefonnummer stod skrivna på det papper med anteckningar som skrivits direkt på platsen för brottet. När han beställt telefonlistorna, fanns det inte så mycket mer Sten kunde göra i den utredningen, så han fortsatte med annat. Någon timme senare höll de ett möte om rånet. Det hade ännu inte fått fram något substantiellt utöver det Sten redan hört. Båda bilarna hade hittats utbrunna på en skogsväg. Men det hade han redan hört på radio. Dessutom hade han läst det i Länstidningen på morgonen. Chefen sa att han skulle förhöra väktarna själv eftersom han inte ville att de skulle se någon av de andra kriminalarna. Han bestämde vidare att Fredrik och Sten skulle fortsätta att bevaka killen i Tumba även denna kväll. Kvällen därpå, däremot, skulle de byta så att Anette och Anders tog Ola Andersson och Fredrik och Sten tog den andre väktaren. Sten och Fredrik gick på lunch som vanligt och när han kom tillbaka fann han telefonlistorna i sin mailbox. Han skrev ut dem och lade sedan alla listor bredvid varandra på skrivbordet. Skrivbordet var fullt redan innan han lagt upp hälften av listorna, så han la ut dem på golvet istället. Ganska snart tröttnade han dock på att stå böjd över golvet, så han gick in med listorna till konferensrummet. Det tog ett tag att komma på en vettig metod för hur han skulle göra. Han började med att pricka för alla nummer som ringts till och från mobiltelefoner. Sten visste inte riktigt vad han skulle ha det till när han väl var klar, så han fortsatte med att kolla om någon av väktarna ringt någon eller fått något samtal precis innan rånet. Det visade sig att Ola ringt någon en kvart innan rånet. Han blev lite upphetsad, men upphetsningen falnade snabbt när nummerupplysningen sa att numret gick till Securitas. Det tredje han kollade var om någon av dem ringt till någon av de andra väktarna, vars listor han fick på mötet dagen innan. Men han hann inte så långt i det projektet förrän det var dags för kaffe. Efter kaffet mailade han telefonlistorna till de poliser han träffat på mötet. Någon timme senare stack Sten, Fredrik, Anette och Anders iväg till Securitas för att vänta på att väktarna skulle sluta sitt arbetspass.

De väntade i var sin bil på parkeringen utanför ett hus som hade en stor neonskylt som det stod Securitas på. Flera muskulösa unga killar med kortsnaggat hår kom ut ur byggnaden, men det var ingen av dem som riktigt såg ut som personen på det foto Sten höll i handen. Den andre väktaren verkade inte heller ha kommit ut för både Anettes och Anders bilar stod kvar på parkeringen. När klockan hunnit bli halv fem ringde Anders och sa att han kollat med Securitas och dom hade sagt att bägge väktarna varit på samtalsterapi hela dagen på Securitas huvudkontor vid Lindhagensplan.

– Du förresten, sa han sedan, den kille som ni bevakar har ingen bil. Han åker pendeltåg, men det visste ni kanske redan.

– Åh fan, nej det visste vi ju inte. Då hade vi ju inte suttit här i var sin bil. Men vad gör vi nu? Det är väl bara att åka till hans hus och hoppas att han åkt hem.

– Precis, vi ses imorgon.

Lagom till att Sten hunnit bli ensam i folkabussen ser han Ola Andersson gå in igenom porten. Efter en stund tänds en lampa i rummet emot parkeringen. En man som förefaller vara han går förbi fönstren. Sten spelar Game Boy. Flera personer går in i huset. Några andra går ut. Ola Andersson går förbi fönstret igen. Han släcker en lampa.

Sten noterar det blåkatiga ljuset från en TV speglas i den bortre väggen. Sten äter en macka. Ola Andersson stänger av TV:n och går igenom rummet. En stund senare kommer han tillbaka. Bakom honom går två killar. De går kanske in i ett annat rum. Han funderar en stund över hur han ska göra. Han bestämmer sig för att det kan vara viktigt, stiger ur bilen och går runt knuten på huset. Fönstren på den sidan har persiennerna neddragna. Han går tillbaka så att han ser huvudentrén, men ställer sig en bit bort. Efter en stund tröttnar han på att stå och han sätter sig på en betongklump. Det förefaller som ytterdörren öppnas och två män lämnar lägenheten. Han går till bilen och tar fram kameran samtidigt som han ringer till Fredrik och säger till honom att han måste åka iväg på en skuggning, så han måste ta över lite tidigare. Därefter händer ingenting. Det vill säga ingen kommer ut igenom porten och det händer inget mer i lägenheten. Sten springer till den bakre utgången, men ingen är där heller. Sten går tillbaka, det verkar lugnt i lägenheten. Han ringer Fredrik och de kommer överens om att de ska göra som tidigare bestämt.

När Sten kommer hem blir Elin jätteglad. Hon kommer skuttande och kramar om honom. De kysser varandra hetare än på flera månader. Hon tar hans hand och drar honom in i köket. Mitt på köksbordet står det stora serveringsfatet. Fatet är fyllt med olika ostar. Emellan ostarna har hon lagt olika grönsaker. Bredvid serveringsfatet står ett mindre fat täckt med olika sorters kex. En kartong med rödvin står på bordet. Sten blir förståss jätteglad, men samtidigt tänker han på vilken katastrof det hade blivit om han varit tvungen att skugga de där två killarna.

Dom äter och småpratar om hur dagen varit. Vinet värmer och någon timme senare har de sex. Ännu mycket senare ringer Stens mobiltelefon. Sten har redan hunnit sova i flera timmar. Det är Fredrik som ringer.

– Sten vad ska jag göra? Nu är klocka två på natten och det är fortfarande ljust i rummet på sidan, det med persiennerna. Men i övrigt har inget hänt. Det känns lite obehagligt.

Sten smyger in i vardagsrummet innan han svarar. Han känner för att vara lite spydig.

– Tycker du att det är läskigt? Komma hålla handen?

– Lägg av, jag tycker det lät lite mysigt det du såg och jag har tänkt på en grej.

Sedan var han tyst som för att han väntade på att Sten skulle fråga vad det var han tänkt på.

Till slut frågade Sten detta, fast det tog lite tid. Han var inte direkt på alerten.

– Vad är det som du har tänkt på då?

– Jo tänk om Ola Andersson är inblandad och dom visste att dom skulle bli rånade. Så dom tar några miljoner innan rånarna kommer. Sen när rånarna läser i tidningen hur mycket pengar som försvann blir dom arga.

– Och dödar honom.

– Just det.

– Tja det låter ju inte orimligt, men konstigt att det inte hänt tidigare i så fall. Dessutom vet jag inte om väktarna ens själva kan komma åt pengarna.

– Jo dom var ju på väg att fylla på bankomater så dom måste ju ha haft tillgång till stålarna. Föresten var det ju så mycket strul där på Hallundarånet, med boxar som förstördes och pengar som spreds med vinden. Så där var det nog svårare för alla att veta var pengarna hamnade.

– Okej, du tycker att vi ska gå upp i lägenheten eller?

– Kanske, men då röjer vi ju vår grej.

– Precis, men å andra sidan vore det ju jävligt pinsamt om vi håller på och bevakar en lägenhet där en kille ligger mördad. Men det troligaste är väl att dom alla tre gick på krogen eller nått. Jag kanske bara inte såg att han också gick.

– Men det är ju ljust i rummet med persiennerna.

– Om han nu snott en massa stålar, kanske han skiter i elräkningen. Men du jag kom på en idé. Prova och ring hans mobil och hemtelefon. Du vet väl hur man ställer in mobilen så att telefonnumret blir dolt.

– Självklart, men sen då?

– Om han svarar, så lägger du bara på eller frågar lite sluddrigt att du söker någon som heter Eva. Om han inte svarar får du nog ringa chefen och fråga hur vi ska göra.

– Fan det känns ju inte så himla kul att ringa honom mitt i natten.

– Jaha, men mig går det bra att störa.

– Vaddå är du sur?

– Nej, jag bara skojade.

– Han är nog på krogen.

– Förmodligen, men jag kom på en till grej du kan göra om han inte svarar.

– Som?

– Jo du kan ju känna om dörren är låst. Om den är det så borde det vara okej. Men om den inte är det så är det ganska skumt.

– Kanonidé. Om den är olåst, då går jag in och kollar. Om han skulle undra vad jag gör i hans lägenhet kan jag säga att dörren stod öppen och jag är den nya grannen.

– Tja inte helt trovärdigt kanske. Men bättre än att vi trodde att du blivit mördad för du har haft besök och nu har du haft lyset på halva natten.

Båda skrattar, fast Sten försöker skratta så tyst han kan, så fortsätter han:

– Allvarligt talat, borde du nog ringa chefen innan du går in och dessutom bör vi nog vara två. Så om du tänker gå in ring till mig innan.

De ringer av och Sten går tillbaka till sängen. Men han är alldeles klarvaken, så det tar ett bra tag för honom att somna. Ungefär lika lång tid som det tar för Fredrik att göra det han skulle göra. Sålunda ringer han lagom när Sten just har somnat.

– Du Sten, chefen tycker att vi ska vänta och se om han går till jobbet imorgon.

– Men var dörren olåst och så då?

– Ja och han svarade inte i telefonen.

– Men okej han går väl till jobbet gristidigt, typ innan sex så det är ju inte så långt dit. Vill du bli avbytt eller så?

– Nä, det är lugnt jag ska försöka kvarta lite här i bilen. Men du vi går väl in rätt tidigt. Han börjar sju. Om han inte syns till innan sju och inte svarar i telefonen och inte rör sig i lägenheten och har dörren olåst, kan det ju inte vara så riskfyllt att bara gå in och ta en titt.

– Håller med, ska vi säga att jag kommer vid halv sex och vi fikar i min bil och väntar till typ halv åtta och går in.

– Så bestämde dom. Sten ställer mobiltelefonen på väckning och går återigen tillbaka till sängen. Det känns inte som om han sov någonting alls. Men då och då försvinner tankarna iväg i konstiga banor så förmodligen somnade han då och då.

När mobiltelefonen väcker honom sov han nog ganska tungt för det tar ett tag för honom att förstå vad det är som låter. Elin däremot fattar direkt vad det är och hon skriker:

– Stäng av den där den där jävla mobilen och låt mig sova för helvete.

Det låter inte som en morgon då hon är sugen på småprat. Det var hon i och för sig sällan på morgnarna. Sten funderar inte så mycket på det. För att göra pinan kort kastar han sig upp ur sängen och tar med sig kläderna ut i vardagsrummet. Han hoppar över att duscha för att undvika chockstart. Istället fyller han kaffebryggaren och letar efter en termos. Någon stans skulle de han en stältermos, men var? Istället hittade han en gammal TV-kanna som Elin fann hos hennes mormor när de tömde lägenheten. Han fyller kannan och stoppar ner den i en plastkasse tillsammans med formbröd, en tub skinkost och några servetter. Han funderar ett ögonblick på att stoppa ner kaviartuben också, men han hejdade sig för var rädd för att Elin då skulle bli ännu surare. Det var trots allt mest hon som åt kaviar. Istället stoppar han ner en förpackning med vitlöksost och lite paprika från kvällen innan. Så borstar han tänderna och lämnar lägenheten utan att säga något till Elin. När ha väl sitter i bilen funderar han över om han ändå inte borde ha väckt henne och sagt ”hej då”. Han löser det, som brukligt är nu för tiden, genom att skicka ett i hans tycke gulligt Sms-meddelande.

Sten parkerar på gatan utanför huset. Så långt ifrån det som möjligt utan att tappa lägenheten och entrédörren ur sikte. Det lyser fortfarande i rummet. Han går till folkabussen, låser upp den och tittar in. Fredrik sover så djupt att han inte ens märker att Sten öppnade dörren.

– Fredrik vakna!

– Jag sover inte.

– Jaha det tror du att jag går på, ska vi fika?

De går över till Stens bil och han plockar fram brödet, påläggen och TV-kannan. Fredrik tar kannan. Den förste som säger något är Fredrik:

– Muggar.

– Helvete.

– Nej muggar.

– Jag menar att jag glömde muggar. Jag fick för mig att jag tog med mig min ståltermos och den har ju inbyggd mugg.

– Okej, det får gå ändå. Förresten så sa du inte god morgon.

– Vaddå, tycker du att det é det eller? Vill du ha skinkost eller vitlöksost?

– Du kåkade vitlöksost igår va. Så det är nog bäst att jag tar det också för att kunna stå ut med din andedräkt.

– Hur gick det att sova förresten? Var det inte kallt?

– Nej inte farligt, det är ju för fan bara september. Sen hade jag den här jackan över mig. Men du får gärna sätta på värmen. Jag kan behöva några extra plusgrader.

Det gick inget vidare att dricka direkt ur TV-kannan, det liksom rann rakt ner i strupen. Som tur var höll den inte värmen så bra, annars hade dom väl fått brännskador i halsen. Fredrik tyckte att det var lite synd att Sten glömt att lägga ner någon kniv, för det var så svårt att breda på osten med en isskrapa, eftersom den gick ner så dåligt i ostförpackningen.

– I brist på annat att göra eller på grund av att de var hungriga, gjorde de i alla fall slut på allting. Det sista av skinkosten sprutade Fredrik direkt in i munnen. När de var färdiga satt de stilla och stirrade på huset. Till slut var det så immigt på bilrutorna att de knappt ens såg det. De gick ut och tog en promenad, gick tillbaka till bilen, småsov lite och så blev klockan halv åtta.

– Okej då Fredde, nu kör vi!

Porten var olåst och de mötte ingen på vägen upp. Dörren var fortfarande olåst. De nickade åt varandra och gick in så tyst de kunde. Fredrik gick först. Hallen var ganska liten. Bredvid dörren stod en massa skor, mest gympador. Ovanför skorna fanns en väggfast hatthylla som det hängde en mäng jackor på. På motsatta väggen hängde en stor spegel. Efter spegeln fanns en dörr. Dörren ledde till badrummet. Allt såg ganska normalt och prydligt ut. Hallen mynnade ut i ett vardagsrum. Det var spartanskt möblerat med en soffa, ett soffbord och en kombinerad TV- och stereomöbel. När de fortsatte till vänster hittade de ytterligare en dörr. Bakom den var köket. Där fanns ett antal skåp, precis som det brukar vara i kök. Skillnaden var att det mesta såg ut att vara utrivet på golvet. Mitt på golvet fanns ett köksbord med fyra stolar. I en av stolarna satt Ola Andersson. Hans armar var ihopsatta bakom stolsryggen med kraftiga buntband och benen var fästade mot stolens framben, likaså med hjälp av buntband. Han var mer eller mindre täckt av blod. Det såg ut som om det kommit ifrån pannan och det föreföll vara ett hål i den. Vid sidan av munnen hängde ett par remsor silverfärgad väv tejpt. Sten, som kom först in i rummet, sa:

– Fy fan.

Fredrik kom efter och sa detsamma. Dom stannade i dörren och Sten tog upp sin mobiltelefon och ringde chefen. Det första chefen sa när han berättat klart var:

– Vilken himla tur att ni gick in. Varför tror ni att det blev såhär?

Sten drog Fredriks teori och chefen tyckte att den lät vettig.

– Ni tror att dom pressade honom på vart resten av pengarna fanns?

– Precis, men hur gör vi nu?

– Det är mycket som ska göras, som du vet. Det kanske är bäst om ni börjar med att försöka fråga grannarna om de hört något. Jag kontaktar tekniker och sånt. Sen måste jag meddela kollegorna som jobbar med detta och så Securitas förstås.

– Anhöriga då?

– Det får vi ta sen, börja med att höra grannarna.

Sten la på och Fredrik tittade frågande på honom.

– Vad sa han?

– Vi skulle börja med att kolla om någon granne är hemma. Han skulle fixa hit tekniker och sånt.

– Kände du någonting när vi gick in, nån lukt eller så?

– Ja lite, jag fick lite av en känsla av att det luktade köttdisk, men jag vet inte. Du då?

– Jag vet inte heller. Det var lite kusligt alltihop, att gå runt här, men jag tänkte inte direkt på lukten.

– Håller med, ska vi ta grannarna då, var sin dörr?

Dom ringde på hos alla tre grannarna på den våningen, men ingen av dem öppnade. Det var ingen som öppnade på våningen över eller under heller, så de gick tillbaka till lägenheten. De gick nu igenom köket, förbi Ola Andersson och öppnade dörren i kökets borte vägg. Den ledde till ett sovrum. I mitten stod en säng, den var bäddad, fast det fanns inget överkast. Mot fönstret stod ett skrivbord med en dator på. Alla lådorna i skrivbordet var utrivna. Invid den andra väggen var det tomt sånär som på att där var ytterligare en dörr. Den var öppen. Bakom den hängde en massa kläder. Det var uppenbarligen klädkammaren. Ovanför de hängande kläderna fanns det en hylla som var helt tom. På golvet låg det kläder blandat med kartonger och väskor.

– Du Fredrik, din teori måste bara vara klockren. Han blåste sina polare och de kom för att leta efter resten av pengarna.

– Japp, undrar om de hittade nått?

– Ja, annars skulle de väl inte ha slutat att leta.

– Undrar vad man får ut av det här. Såg du om de hade handskar på sig?

– Nä, jag såg ju bara överkropparna.

– Undrar hur han fick ut pengarna från bilen, det vore pinsamt om våra kollegor skjutsade hit honom med flera miljoner i väskan.

– Vad gör vi nu då?

De funderade lite och så kom Sten på en idé:

– Om vi skulle kolla om han har några fler mobiltelefoner.

– Fan då måste vi väl rota i hans fickor, det får du göra. Jag kan kolla om jag hittar någon telefonbok eller fotoalbum eller nått sånt.

Sten hittade en mobiltelefon i Ola Anderssons ena framficka. När han ringde det telefonnummer som han hade uppskrivet började den låta. Han stoppade ner den i Olas ficka igen. Fredrik hade börjat gå igenom den enda förvaringsmöbel som mördarna inte gått igenom. Sten hjälpte honom. TV-möbeln var ganska bred och låg. Mitt på den stod TV:n och bredvid den stod en stereo. Under dessa fanns det två hyllor. En av dem var fylld med böcker och den andra var fylld med CD-skivor. På var sida om hyllorna fanns en dörr. Fredrik höll på att gå igenom det som var bakom den ena dörren och Sten började med den andra. Där fanns lite allt möjligt som böcker, ett par hörlurar, en kikare och en ciggarask av trä. Inuti ciggarasken låg det en halskedja av guld, ett par guldringar och en armbandsklocka. Klockan var guldfärgad. Det var en rolexkopia och det stod Oyster perpetual på den. Den hade stannat men när Sten tog upp den började sekundvisaren röra sig. Sten är ingen expert på klockor, men så mycket visste han att om visarna börjar röra sig då man rör klockan, måste det vara ett urverk med automatisk uppdragning. Det betydde att det antingen var en riktig Rolex eller en hyfsat exklusiv kopia. Vidare hade Sten hört att på en riktig Rolex flyter sekundvisaren fram utan att hacka, men på de flesta kopiorna hackar visaren.

Den här sekundvisaren hackade inte. Det kändes lite som att detta kunde vara något. Eftersom killen inte direkt verkade vara rik men ändå hade vad som skulle kunna vara en äkta Rolex, som till på köpet kanske var gjord av guld, utan att ha den på sig. Om det var en äkta Rolex som han köpt. Varför hade han den då inte på sig eller åtminstone i originalasken. Det vore ju en sak om den bara legat slängd i en byrålåda eller så. Men den låg ju i hans skattkista, bland hans finaste ägodelar. Sten skrev upp klockans serienummer och fotograferade den och de andra sakerna i asken, med sin mobiltelefon.

Fredrik bläddrade i ett fotoalbum. Sten tittade igenom resten av vardagsrummet utan att hitta något. Han tittade igenom röran i köket och slutligen i sovrummet. Efter en stund kom Fredrik och hjälpte honom. Men ingenstans hittade de varken någon mobiltelefon eller telefonbok. Det ringde på dörren. Sten öppnade, det var teknikerna. Sten växlar några ord med dom innan han gick. Fredrik kom efter. De slängde gummihandskarna i sopnedkastet och körde till Södertälje. Väl inne på polisstationen gick Sten direkt till kaffeautomaten och tog en kopp kaffe. Efter en stund kom Fredrik i samma ärende. De satt några patrullerande poliser i fikarummet. De frågade vad som hänt. Sten kände sig lite pressad av att de vägrade släppa frågan om hur han kunde missa att den han bevakade blev mördad. Han försökte leda in samtalet på andra detaljer, men frågan återkom flera gånger. Till slut reste sig Sten och gick till chefen.

– Hej Sten! Jävla otur det där. På Securitas lät de rätt chockade. Våra kollegor i Järfälla och Skärholmen har tagit in de andra väktarna på förhör. Jag vet inte hur det går ännu.

– Anhöriga då?

– Ja fy fan, men Securitas lovade att kontakta dom. De har såna uppgifter i sitt personalregister.

– Va skönt.

– Verkligen, vi kanske måste höra dom sen, men jag tror inte att det kommer att ge något. Det här handlar definitivt om rånet på något sätt. Förresten håller Anders och Anette på och förhör den andre väktaren.

– Hur går det då?

– Vet inte och man vill ju inte störa mitt i deras grej.

– Sten nickade. Han kände sig väldigt lättad över att chefen inte verkade göra någon affär av att Sten inte förstått vad som hände i lägenheten. Det kändes som om han faktiskt litade på honom och han blev lite rörd över det.

Rolex

Sten gick in på sitt rum och satte på datorn. Han hade fått några roliga e-mail som han skickade vidare till Fredrik. Därefter gjorde han en sökning på Rolexklockan. Han fick träff på sökningen. Den hade blivit stulen ett år tidigare vid ett inbrott i det fashionabla villaområdet Äppelviken. Det var en hel del annat som hade blivit stulet också, smycken och andra värdesaker. En del av sakerna hade återfunnits vid ett tillslag hos en kille i Vårby. Det stod inget mer förutom numret på utredningen om tillslaget i Vårby. Sten slog in det numret och fann att stöldgodset som hittades vid tillslaget hade kunnat knytas honom till sex inbrott. Killen hade haft ett åtal på sig sedan tidigare. Det var för ett personrån i Tantolunden. Han hade dömts för alltsammans och satt numera på Norrtäljeanstalten. Det stod vidare att han hade kopplingar till det kriminella nätverk som kallades för "Vårbyligan". Sten hittade en hänvisning till en utredning om nätverket. Han sökte på det aktnumret och hittade utredningen. Det föreföll vara en stor utredning för bara det material som fanns i datorn upptog mer än femhundra sidor. Sten klickade på en fil i taget och sen direkt på ikonen för utskrift. Skrivaren matade på med papper, men efter ett hundratal sidor kom det inget mer. Han laddade pappersfacket och fortsatte att vänta. Han var tvungen att fylla på papper en gång till och han fick dessutom tåla några gliringar från en kollega som otåligt stod och väntade på sin utskrift. När han väl skrivit ut hela bunten insåg han att den var alldeles för tjock för att gå in i häftapparaten. Han letade upp en pärm och sen ägnade han en stund åt att banna sig själv för att han fyllt på med o-hålat papper, samtidigt som han satte igång med hålandet. Först runt en timme senare kunde han börja läsa materialet. Över femhundra sidor text är nu ganska mycket text och Sten såg ingen poäng med att läsa alla bokstäver. Han bläddrade lite fram och tillbaka. Läste lite här och lite där. Han tyckte att det verkade som om det fanns killar i den där ligan som skulle kunna vara kapabla till att göra riktigt grova rån. Det fanns några bilder infogade här och var. Men ingen på bilderna kändes sådär klockrent likt det lilla han sett av någon av killarna från kvällen innan. Å andra sidan var blev utskrifterna av bilderna så otydliga att det knappt gick att se ens vilket kön personerna hade. Dessutom kunde det ju ha varit vilka yngre killar som helst där i lägenheten, om man sorterade bort alla med ljust och eller långt hår. Medan han funderade över utredningen kom chefen in och sa att han skulle till Stockholm för att träffa en tecknare. Innan han åkte lämnade han dokumentationen om Vårbyligan till Fredrik och bad honom kolla lite på den. Fredrik hade också tyckt att Sten skulle söka på klockan, men han blev ändå lite imponerad över att det blev träff. Framför allt verkade det som han blev imponerad över att Sten liksom bara nämnt i förbifarten att det blev träff, som om det var en självklarhet. Sten åt i matsalen på Kungsholmen innan han sökte upp tecknaren. Det kändes lite pinsamt att sitta där. Han hade ju inte sett så mycket, samtidigt kände han sig tvungen att säga något. Han kände sig lite orolig för att det som han sa kanske egentligen inte var det han såg utan bara hans egen bild av hur en gangster från Vårby brukar se ut. Till slut kom både han och tecknaren fram till att det kanske var bäst att inte försöka göra någon fantombild. Den skulle bara riskera att störa utredningen. Men när han ändå var på Kungsholmen tänkte han att han skulle passa på att träffa tjejen som studerat telefonlistorna. Efter att ha frågat i receptionen och irrat runt i en massa korridorer lyckades han till slut hitta hennes rum. Men hon var inte där. Hennes chef, kommissarien, var emellertid där. Han var så nyfiken på vad Sten hade att säga, att han avslutade det samtal han var inne i, när han såg Sten i dörren. Sten berättade och han frågade en massa saker och han förstod att de varit försiktiga med att gå in och det där med klockan var smart.

– Vårbyligan, det var som fan. Det kan nog stämma. Undra om inte några av de andra väktarna kommit från de trakterna också. Det måste vi kolla på en gång.

– Vad ska vi göra nu då?

– Jag undrar om jag inte ska be din chef om att få ha dig här ett par dagar så att vi kan kolla den där ligan tillsammans. Skulle du kunna tänka dig det?

- Visst, det kunde ju vara spännande. Var är Ulrika förresten, hon som kollade telefonlistorna? Jag tänkte prata med henne om listorna som rör våra väktare.
- Jag vet inte, hon är inte här i alla fall, hon kommer nog snart.
- Hur har det gått med förhören av de andra väktarna? Har de hittat några andra telefoner?
- Jag vet inte. Det är Ulrika som jobbar med dom frågorna. Jag kan ringa henne om du vill.
- Han gjorde det och hon sa att hon var på väg in på kontoret. Under tiden de väntade på henne gick de och tog en fika. Inte någon vanlig automatfika, utan kommissarien tog med honom till caféet vid restaurangen. Sten tog en espresso och en chokladboll och kommissarien tog en vanlig kaffe med ett wienerbröd. Han bad kassörskan debitera kostnaden på hans grupp. De småpratade lite allmänt. Kommissarien berättade om olika utredningar som han medverkat i. Det kändes nästan lite tråkigt när Ulrika ringde och sa att hon var tillbaka.
- Han hann nu inte prata så länge med Ulrika, förrän det var dags att åka hem för dagen. Men hon hann i alla fall berätta att de i äldre telefonlistor funnit att en av väktarna i Norsborg hade ringt till den döde Ola Andersson vid ett par tillfällen. Vidare kunde hon berätta att hon hört att ingen av de andra väktarna hade berättat någonting av värde. Dom hade heller inte funnit någonting när de gått igenom deras bostäder. De hade vare sig hittat pengar, extremt dyra prylar eller några mobiltelefoner med kontantkort.
- Rena kontantkort utan telefoner då? Frågade Sten men han ångrade sig direkt eftersom han kom på att det kanske lät lite blåögt. Vem skulle spara ett komprometterande kontantkort. Dom är ju dessutom gratis.
- Hon smålog, det verkade som om hon tog det som ett skämt, sedan skakade hon på huvudet.
- Vad säger väktarna då? Är dom inte skrämda över det som hänt?
- Man tycker ju det, men dom har som sagt inte sagt ett skit.
- Förhörs dom upplysningsvis eller som misstänkta?
- Upplysningsvis. Jag tror att vi inte vill stöta oss med Securitas i onödan. Det är ju trots allt dom som får stå för fiolerna.
- Men desto viktigare för dem att pengarna kommer tillbaka.
- Jag håller med, men det var så man sa till mig i alla fall.
- Jag måste hem, men din chef sa att jag kanske skulle vara här ett par dagar och nysta i ett spår som jag hittat. Vi kan ju prata mer då.
- Hon blev förvånad. Men när Sten tänkte efter så insåg han att hon naturligtvis inte hört något om hans fynd rörande Vårbyligan. Han drog lite om det och hon såg klart imponerad ut.
- Spännande, det vore kul att gräva mer i det. Hoppas att du kommer hit i morgon.
- Morgonen därpå åkte han som vanligt till polisstationen i Södertälje. I fikarummet stötte han på Anders. Han hade bråttom, men under tiden som kaffeautomaten höll på och tänkte drog han vad de fått fram vid förhöret med den andre väktaren. Eftersom de inte fått fram någonting alls, gick det så fort att han hann dra det innan ens kaffet hade börjat rinna ner i koppen. Väktaren var så klart jätteskrädd, men trots det hade dom inte fått ur honom någonting. Anders lutade åt att han att han faktiskt inte var inblandad.
- Jag har nog aldrig hört någon som varit så mjuk i ryggen förut. Jag har svårt att tro att han bara spelade för oss. Du kan ju lyssna på bandet om du vill.
- Frågade ni något om Vårbyligan?
- Vid det här laget hade kaffeautomaten tänkt klart och Anders kopp fylldes. Men helt plötsligt hade han inte så bråttom längre. Han verkade helt klart tänd på den möjliga kopplingen. Men han frågade inte varför Sten frågade om ligan så han gissade att Anders redan hört om klockan.
- En sån här stor grej tror jag inte några nybörjare ger sig på. Dessutom måste dom ju ha varit ganska många. I synnerhet när det gäller rånet i Hallunda. Säg till mig om du hittar någon som helst koppling mellan någon i det gänget och min väktare.
- Hittade ni ingenting i hans lägenhet, någon dyr klocka eller så?
- Nej jag såg inget, men vi kollade ju främst efter pengar, mobiltelefoner och kontantkort.
- Vaddå trodde ni att han skulle spara ett hett kontantkort?

– Nej, så klart inte. Men vad ska man kolla efter då?

Sten gick in på sitt rum och surfade runt en stund på nätet. Som vanligt började han med att kolla om det dykt upp någon billig villa till salu i närheten av Södertälje. Det hade det emellertid inte idag heller. Villorna blev bara dyrare och dyrare. Varje gång han kollade ångrade han att han inte köpte något för ett par år sedan. Speciellt ett hus som han och Elin tittade på när dom väntade barn. Men å andra sidan, tröstade han sig med, att då hade det nog varit fruktansvärt att sitta där i en villa med alla drömmar efter missfallet. Efter en stund kom chefen in, han verkade lite sur:

– Va fan, håller du på och smörar för dom på huvudkontoret?

Sten kom inte på något vettigt svar eftersom det faktiskt låg lite sanning i det, det enda han kom på var:

– Nä.

Chefen ignorerade hans svar och fortsatte:

– Jag sa ju till dig att du framför allt skulle ta med dig information därifrån. Du skulle inte flytta dit.

– Vaddå, har dom sagt att dom vill ha dit mig?

Sten försökte se förvånad ut, men det gick inte så bra så han log istället. Då log chefen också.

– Du måste ha gjort ett gott intryck, för dom vill låna dig i en vecka.

– Vad sa du om det då?

- Jo jag sa att det var okej om du vill det. Vi ska ju öka samarbetet mellan distrikten.

– Jag tycker at det vore kul, jag menar intressant, att se hur dom arbetar.

– Bra då ringer jag och säger det.

– Men hur gör vi rent praktiskt?

– Ja det är väl bara att du åker dit. Dom har säkert någon dator ledig. Dina inloggnings-ID och koder funkar även där. Det enda dom måste fixa är att koda ditt passerkort. Jag se till att dom gör det.

Sten blev ganska stolt över detta, men han kände samtidigt lite dåligt samvete gentemot Fredrik. Så fort han såg honom gå förbi i korridoren sprang han ut och berättade. Fredrik log och sa att han blev glad för Stens skull, men han skulle sakna honom. När dom snackat en stund ringde det i Stens telefon. Det var kommissarien i Stockholm. De gjorde upp om när Sten skulle komma.

När väl Sten fått ett rum med stol, skrivbord, telefon och dator i polishuset på Kungsholmen, kändes det ungefär likadant som att sitta i Södertälje. Han hann dock inte bekanta sig så länge med sitt nya rum förrän Ulrika kom in och föreslog att de skulle åka till Skärholmens polisstation. Hon hade bokat ett möte med den polis som höll i polisutredningen om Vårbyligan. De skulle möta honom halv ett så hon tyckte att de skulle passa på att äta lunch någonstans på vägen till mötet.

– Heron city, den libanesiska restaurangen, föreslog Sten.

– Perfekt, min favoritmat.

Sten hade aldrig ätit där förut, men Fredrik hade gjort det och han sa att det var toppen. Sten bara ätit på en libanesisk restaurang, den låg i Södertälje. Det var det bästa lunchstället som Sten någonsin ätit på, dessutom låg den väldigt nära polisstationen. Sten och Fredrik gick dit nästan varje dag. Tyvärr stängde den efter mindre än ett halvår och Sten saknade den mer än vad han någonsin hade trott att det var möjligt att sakna en lunchrestaurang.

Restaurangen i Heron city visade sig också vara bra men den var långt ifrån så bra som Stens minnesbild av den i Södertälje.

Under lunchen berättade de lite om sig själva. Hon var trettiosju år gammal, skild och hon hade en son på sex år. Hennes sätt att se på honom och det att hon faktiskt verkade väldigt intresserad av hans privatliv gjorde att Sten misstänkte att intresset var mer än yrkesmässigt. Hon sökte ögonkontakt hela tiden och när blickarna möttes log hon. Hon slutade inte med det ens när de pratade om Elin. Det kändes väldigt mysigt att någon var intresserad av honom som person. Det var länge sedan sist. Dessutom var hon söt.

Sten funderade väldigt mycket över om huruvida hon var sötare än Elin eller inte. Ansiktet var nog sötare, tänkte han.

I synnerhet munnen, men Elin har nog klart finare ögon. Båda två hade det nog väldigt mysigt där på restaurangen, för de höll på att missa mötet. Fast sen körde Ulrika så fort att de nästan hann i tid.

Killen berättade om utredningen. Dom höll på i över ett år tills de tvungna att lägga av för att ledningen tyckte den gav för lite. Han lät lite bitter över detta. Han menade att ligan numera var mer eller mindre upplöst och det var i alla fall till viss del en förtjänst av deras arbete.

Dom flesta ledarna satt i fängelse och flera av smågrabbarna satt på SIS-inrättningar.

– Okej, många av dom hade ju åkt i fängelse eller ungdomsanstalt i alla fall. Men det viktigaste vi gjorde, tror jag, var att vi minskade nyrekryteringen bland ungdomarna häromkring.

– Men vilka av dom som inte sitter i fängelse tror du skulle kunna vara kapabla till att genomföra rån emot värdetransportbilar? Frågade Sten.

Han bläddrade bland olika papper, funderade, skrev ner ett namn, bläddrade vidare under en ganska lång tid. Till sist sa han:

– Jag måste nog fundera lite mer på detta, men uppskattningsvis tror jag att det, såvitt jag vet, kan vara ungefär tio killar som skulle kunna göra det och som inte sitter inne. Men det var ju nästan två år sedan vi avslutade utredningen så mycket kan ju ha hänt sedan dess.

Han gav papperet till Sten.

– Det här är alltså en preliminär lista, du kan få ta en kopia av den, men jag måste fundera vidare.

– Nästa fråga, sa Ulrika. Har någon av dessa killar på något sätt figurerat i ligan?

Hon gav honom en plastmapp med personuppgifter och foton på väktarna. Han tittade igenom mappen och svarade:

– Det är ingen som jag känner igen där sådär på rak arm, men om jag får låna dom här papperen så ska jag kolla ordentligt.

Både Sten och Ulrika nickade.

– Nästa fråga, sa Sten. Hur går det för den här killen?

Sten gav honom de papper han hade om den kille som blivit fälld för inbrottet i Äppelviken.

Nästan direkt när han såg papperen, svarade han:

– Jasså han. Han sitter fortfarande inne. Han var en av ledarna.

Dom satt tysta en stund. Sten försökte komma på något mer att fråga, efter en stund kom han på en grej:

– Vet du om det finns någon i det där gänget som skulle kunna tillverka fotanglar?

Han funderade lite.

– Ja, det tror jag. Det var flera av dom som gick det fordonstekniska programmet i Tumba gymnasium. Jag kan kolla det också, vilka det var, om ni vill.

Både Sten och Ulrika nickade igen och han gjorde några noteringar i blocket framför honom. Sten frågade Ulrika om hon hade väktarnas mobiltelefonnummer. Det hade hon. Ingen färdig lista, men hon skulle kunna sammanställa det. Sten fortsatte inte att utveckla sin tanke istället sa han:

– Vid de här rånen har det ju förekommit militära sprängämnen och vapen. Vet du om några av dom gjort lumpen? Eller om man hittat militära saker hos någon av dom?

– Måste kolla det med. Något mer?

Han såg som om det fick räcka med hemläxa. Som för att avsluta sa han:

– Vill ni ha lite kaffe?

Under kaffepausen frågade Ulrika efter den tjej som var med på mötet tidigare i veckan.

– Hennes rum är där borta, han pekade. Men jag tror att hon är hemma idag.

Sten och Ulrika lämnade stationen.

Så fort de kom ut sa Ulrika:

– Jag vet inte om jag orkar göra någonting mer idag.

Sten tyckte detsamma, det tar på krafterna att sitta i möte, så han sa:

– Håller med, ska vi gå runt lite i Skärholmens centrum en stund? Det är ju inte så ofta man är här.

– Gärna, jag skulle behöva nya strumpbyxor. Du kan få hjälpa mig att välja.

– Vilken sort vill du ha då? Vill du ha såna där hudfärgade som min mamma brukar ha eller vill du ha nätisar?

– Vilken sort föredrar du? Tänder du på din mammas hudfärgade? I så fall kan du väl ringa och kolla vilket märke hon har.

Det syntes på henne att hon skojade, men Sten kunde ana ett budskap därutöver. Han fortsatte:

– Hudfärgade strumpbyxor är bland det minst sexiga jag kan tänka mig. Fast jag tycker inte att min mamma är sexig oavsett vilka strumpbyxor hon har.

– Nätstrumpbyxor då?

– Det kan vara sexigt, men det beror ju lite på vad man har för övrigt och på hur benen ser ut. Under samtalet gick de långsamt emot bilen. Nu stannade hon upp och vände sig emot Sten. Det såg ut som om hon förväntade sig en kommentar. Han sa inget. Då frågade hon:

– Mina ben då, kan dom passa i nätstrumpbyxor?

Sten tittade på hennes ben och försökte gissa hur de kunde se ut under jeansen.

– Det ser lovande ut, men det är lite svårt att säga eftersom du har byxor på dig.

– Beror på vad då?

– Ja om du har åderbräck och sånt.

– Du får väl se.

Sedan sas inte så mycket mer förrän de var inne på Lindex. Ulrika tittade ett tag bland strumpbyxorna, hittade ett par som hon föreföll gilla, hängde av en förpackning och höll fram den emot Sten. Dom var svarta. På bilden såg man att det var en söm bakpå. Sten nickade:

– Läckra!

Hon häktade av en annan förpackning. Bilden visade att det var ett par nätstrumpbyxor. Sten nickade igen. Till slut hade hon plockat på sig en hel bunt förpackningar. Sten hade nickat gillande för varje förpackning som hon hållit fram.

– Men du Sten, jag kan ju inte köpa åtta par. Nu får du faktiskt hjälpa mig att välja. Alla kan ju inte vara lika snygga.

– Prova då.

– Det är klart att man inte får prova strumpbyxor, dom kan ju gå sönder bara av att man tar ut dom ur förpackningen.

– Okej, jag tycker att dom där som slutade på låren var sexigast.

– Då tar jag dom, fast du kanske inte tycker att dom är sexiga på mina ben.

– Det tror jag nog.

– Du får se imorgon.

Dom gick runt i några andra affärer också, men det hände inget speciellt.

Kvällen förflöt ungefär som de flesta andra kvällar, men Sten kände sig lite besvärad när Elin frågade om hans dag. Han nämnde inget om strumpbyxorna, utan bara att de varit på Teknikmagasinet och tittat på digitalkameror.

Han var ganska nyfiken när han tittade in i Ulrikas rum dagen därpå. Men hon hade inte kommit. Hon kom en halvtimme senare och hon hade mycket riktigt strumpbyxor på sig. Över dom en ganska strikt slät kjol. Den liknade en flygvärdinnekjol, förutom att det inte verkade vara någon slits på den. Hon såg ganska flygvärdinnekjol ut över huvud taget, tänkte Sten.

Inte för att hon var sådär jättesöt, men hon hade en sån blus och hela hennes sätt var väldigt välkomnande, i alla fall emot Sten.

Hon kom in i hans rum och snodde runt, som för att demonstrera hela sig.

– Nå, vad tycker du?

– Jätteläckra, dom passar perfekt!

– Jamen, vad trodde du? Strumpbyxor passar väl alltid perfekt, de är ju elastiska.

– Jag menar att dom passar dina ben och din kjol.

Sten försökte komma på någonting annat att säga som kunde hålla kvar ämnet. Han funderade på hur han skulle komma in på det här med att det var stay-ups. Det enda han kom på i hastigheten var:

– Håller dom sig uppe då?

– Jajjamen, vill du se?

Sten nickade och log glatt.

– Det får vi nog ta någon annan stans. Vi kan svänga förbi min lägenhet sen så ska jag visa dig.

Sten sa inget men det syntes nog att han gärna ville det. Han blev dock ganska nervös över vad som kanske skulle kunna hända. De började närma sig gränsen för vad han inför Elin kunde låtsas vara vanlig poliskamratskap. Han försökte intala sig att det faktiskt var helt normalt att man tog en sväng förbi någon kollegas bostad för att titta på något eller hämta något, men nervositeten minskade inte.

När hon lämnat rummet ringde han en av kriminalteknikerna och frågade vad de hittat.

– Inget särskilt. En massa fingeravtryck förstås och dom håller vi på att kolla upp. Men än så länge har alla avtryck vi kollat tillhört Ola Andersson. Jag misstänker att dom använt handskar, för tejpen vid munnen och buntabanden som han satt fast med var helt fria från fingeravtryck.

– Dom kan väl ha torkat av grejerna också.

Teknikern svarade inte på det, istället tog han upp en annan sak:

– Jag tror att vi kan ha lite tur ändå för vi hittade en bit silvertejp i röran på golvet. Den hade klubbats ihop, du vet som det kan bli man ska ta en bit tejp ifrån en tejprulle. Jag kan tänka mig att det var den yttersta biten av rullen och att dom rev av den när den klubbade ihop. Det var flera fingeravtryck på den. Jag tror att dom tog i den utan handskar innan dom kom till lägenheten. Vi har förstås kollat dom avtrycken, men vi har inte fått någon träff ännu.

– Bra gjort Filip! Du har väl mitt telefonnummer om ni skulle få någon träff.

– Nä, men det har dom ju i växeln. Jag ringer dig om jag hittar något namn.

Därefter ringde Sten till Fredrik. Han sa inget om det som kanske höll på att hända med Ulrika. De pratade nästan bara om utredningen. Fredrik hade pratat med flera av grannarna och ingen av dom hade hört något. Han hade även pratat med flera av kollegorna som Ola Andersson träffat på Securitas den dagen. Men ingen hade något intressant att komma med. När de pratat klart gick han in till Ulrika och frågade om hon tyckte att det var dags att ringa killen i Skärholmen.

– Absolut, han borde ju ha hunnit få fram något av svaren tycker man.

Men det hade han inte.

– Du vet det är ju så mycket man ska ta tag i. Jag ska försöka hinna med det idag.

Sten blev lite irriterad eller till och med lite arg:

– Vaddå försöka hinna med? Det här gäller ju en mordutredning och om vi inte skyndar oss att få fast mördarna så kanske det är fler som dör.

– Jamen det är ju mycket som ska göras.

– Vill du att vi ska komma dit och hjälpa dig eller?

Han sa inget, så Sten fortsatte:

– Okej, vi kommer över och hjälper till att titta i ert material. Är det okej?

Han lät lite sur, men han sa att det var okej.

På vägen dit svängde de förbi Ulrikas lägenhet. Hon bodde i Bromma, så det var egentligen inte ett ställe de bara passerade förbi på väg till Skärholmen. Men Sten ville gärna se det så. Hon gjorde en snabb guidning runt i lägenheten, en trea. Den var ganska fin. Det syntes att hon brydde sig mycket om hur det såg ut runt omkring henne. Det var så prydligt att det var svårt att tro att där även bodde ett litet barn. Det syntes att hon inte bara ställt dit lite grejor som hon råkade ha. Det var till och med så att varje blomkruka matchade den blomma som stod i den. Han sa att det såg ut som om hon tänkt på allt. Till och med att hon skaffat ytterkrukor med målade blommor som var lika dana som de blommor som satt i krukan. Hon såg glad ut när han sa det.

– Jag har målat dom själv faktiskt, tyckte det var lite kul.

– Fina!

– Tack, men vad tycker du om strumpbyxorna nu då?

Detta sa hon samtidigt som hon började dra av sig kjolen. Hennes ben var jättefina. Ganska smala och ovanför det elastiska bandet som höll strumpbyxorna uppe såg man att de var ganska bruna. Hon hade ett par små svarta trosor på sig. Dom var gjorda av någon slags spetsmaterial som var ganska genomskinligt. Dom var så genomskinliga att Sten såg att hon var måste vara helt rakad. Han svarade inte han bara tittade, men hans blick sa nog allt.

– Vill du känna? Hon log och smekte med handen utanpå trosorna. Men Sten hann aldrig göra det för hennes mobiltelefon ringde. Hon tittade först på telefonen för att se vem det var som ringde, sedan funderade hon en stund, därefter sa hon:

– Chefen.

Han hörde henne berätta om de spår som de arbetade på just nu. Efter samtalet berättade hon att han sagt att han behövde ha alla uppgifter de hade för han hade blivit ombedd att hålla ett informationsmöte för pressen om någon timme. Sten frågade om han undrat över vad hon höll på med för stunden. Hon rodnade och log men hon svarade inte.

Varken Sten eller Ulrika gjorde någon ansats till att fortsätta med det som just startat. Istället lämnade de lägenheten och gick till bilen.

Slagträn

Killen i Skärholmen hade faktiskt lyckats få svar på två av frågorna innan de anlände.

– Jag har kollat namnen på listan som jag skrev igår. Det försvann tre till då. Två killar sitter i fängelse och en kille gör lumpen i Finland.

– Bra, då är det väl bara sju kvar då?

– Ja det blir det kanske. Sen har jag kollat dom killarna.

Han viftade med mappen som Ulrika gett honom.

– Jag kan inte hitta deras namn i vårt material.

– Bilder då? Sa Sten.

– Tja ni kan ju kolla igenom dom om ni vill.

– Det gör vi, men det återstår ju några frågor, som den om de spanska ryttarna.

– Jag vet inte riktigt hur man ska få svar på det.

De funderade lite på detta tills Ulrika kom med en idé:

– Om vi hade en lista på alla som varit med i gänget och inte sitter inne. Då skulle jag kunna ringa till dom gymnasier som har verkstads- eller fordonsmekaniska utbildningar och fråga. Både Sten och den andra killen såg ganska lättade ut. Sten kände emellertid att han borde ta på sig något också. Så han sa att han kunde kolla om någon på listan hade gjort lumpen.

– Då återstår ju egentligen bara en grej, sa Ulrika.

– Listan med namn.

Sten och Ulrika tittade på honom. Han nickade.

– Lunch, sa han sedan med ett litet frågetecken i rösten.

Men Sten sa.

– Jag kom på en grej till bara, har du några fingeravtryck?

– På en del av dom har vi det. Men inte på så många för det var många som vi inte anhöll någon gång.

– Har ni några avtryck på dom som är på den där listan.

– Nej, det kollade jag faktiskt upp igår och det hade vi inte. Det var ingen av dom som blev anhållna. Vi hade liksom inget som vi kunde ta dom för.

– Okej då går vi väl på lunch.

– Vänta! Sa Ulrika. Jag har skrivit ner väktarnas mobiltelefonnummer. Vad skulle vi ha dom till? Hon såg frågande emot Sten.

Sten vände sig emot mannen och frågade:

– Har ni tagit fram några telefonsamtalslistor för dom i ligan?

– Nej, det gjorde vi inte generellt. Vi tog fram det i några specifika fall. Jag tror det var då vi utredde några misshandelsfall. Ska jag ta fram dom?

– Jag vet inte, kanske om någon av dom på listan finns med.

– Ska kolla det. Om det är så, så får du den.

Han tittade på Ulrika. Hon nickade.

Efter lunchen tog Sten mördarlistan och ringde till försvarsmakten, som sa att han skulle ringa till pliktverket som i sin tur bara hade telefontid på förmiddagarna. Så han tänkte hjälpa Ulrika istället. Hon höll på att sortera alla foton som polisen tagit på ligan. Framför henne på bordet låg det fyra högar med foton. I den minsta högen föreföll det bara vara foton på saker, såsom basebollträn och dylikt. Den näst största högen föreföll innehålla bilder med enbart en person på och i den mellersta föreföll det vara gängbilder. Från den största högen tog hon ett foto i taget och betraktade det länge. Sedan tittade hon på något av fotona av väktarna och så på fotot i handen igen. Hon upprepade proceduren för var och en av väktarna och för varje foto av någon i ligan. Det såg lite omständligt ut, men Sten tog en bunt foton, satte sig bredvid henne och gjorde likadant.

När de tittat igenom samtliga foton av människor, hade dom ännu inte hittat någon klockren träff. Men det fanns tre foton där den nu döde Ola Andersson möjligen var med. Alla tre föreställde tre grabbar som står på något som ser ut att vara en parkering.

De har basebollträn i händerna. Bilderna är lite suddiga. På en av dem står killen som liknar Ola Andersson en liten bit framför de andra. På den bilden syns han lite tydligare.

- Kan vara han, sa Ulrika efter att ha betraktat det fotot en lång stund.
 - Ja kanske. Vi borde fråga någon som känner honom. Hans föräldrar kanske.
 - Men hur kul vore det att visa dom den här bilden. Hur verkar det. Vi tror att eran stackars döde son var med i ett basebollgäng.
 - Men vi kanske kan fråga någon polare till honom då. Fan, förresten borde vi ju kunna fråga polarna om han varit med i ligan.
 - Tror du att dom svarar ärligt på det då?
 - Nu är han ju död, är dom verkliga kompisar vill dom väl att mördaren åker fast.
 - Okej, vi kollar den tråden, kan du fixa namn och sånt.
 - Det finns väl i hans mobil. Förresten borde vi väl kolla om numren till hans kollegor är inprogrammerade.
 - Absolut!
 - Undrar dock vem som har mobilen. Måste kolla med mina kollegor i Södertälje.
- Sten tog upp sin mobiltelefon och ringde till Fredrik. Han hade den liggande på sitt skrivbord.
- Kan du kolla vilka nummer som han har inprogrammerade och göra en lista, så är du bussig.
 - Jaha, man har blivit chef nu också, jasså minsann.
 - Precis om du inte gör som jag säger så får du sparken.
 - Men tyvärr jag kan inte hjälpa dig.
 - Varför det?
 - Telefonen är död, batteriet måste ha tagit slut.
 - Men ladda den då, vad är det för märke?
 - SonyEricsson.
 - Men såna laddare har vi väl?
 - Ja, men sen då, vi har ju inte hans PIN-kod.
 - Det är ju sant, hur löser vi det då?
 - Vad är det som du vill veta?
 - Jag vill komma i kontakt med polare till honom för att fråga om han hade något ihop med Vårbyligan. Och har vi riktig tur så kanske han har numret till någon i ligan på mobilen.
 - Jag förstår, jag ska fixa PIN-koden. Jag ringer dig.

Nästa grej Sten tog tag i var att söka efter fingeravtryck från dom på listan, i polisens databaser. Han gick runt lite i korridoren till han hittade ett rum med en ledig dator. Trots att han knappt hade använt systemet förut, tog det inte mer än tio minuter för honom att konstatera att det inte fanns fingeravtryck på någon av killarna i den centrala databasen. Han kände sig ganska nöjd över detta även om han inte fått någon träff, lite som om han var ett datorproffs. Något ingen som kände honom skulle hålla med om. Sen kände han sig ganska nöjd för dagen, sökte upp Ulrika och kollade hur det gick för henne. Hon var ganska nöjd hon med. Dessutom var det fredag och det verkade som om folk redan hade börjat gå hem så de gjorde detsamma. Han skjutsade Ulrika till parkeringen utanför polishuset på Kungsholmen, där hon parkerat sin bil. Det verkade som om all den erotiska spänningen var borta nu. Sten visste inte om han var mest glad eller ledsen för det. Han var glad för att han sluppit att ställas inför valet att vara otrogen eller inte, men han var samtidigt fortfarande väldigt sugen.

När han väl blivit ensam i bilen fick han en idé. Slagträna på bilderna bör ju ha blivit beslagtagna och då borde det finnas ett beslagsprotokoll med namn och personuppgifter. Därtill borde de finnas i polisens beslagsförråd, likväl som andra vapenliknande föremål som plockats från ligans medlemmar som ett led i polisens arbete att störa dem. Han bestämde att direkt på måndag morgon kolla om kollegorna i Skärholmen tagit något från någon av killarna på listan. Han blev så nöjd över idén att han stannade bilen på motorvägen och skrev ner den i sin almanacka.

Han hade inte så mycket planer för helgen förutom att Fredrik och en kollega till Elin skulle komma över och äta kräftor på lördagskvällen.

Sten hade redan kvällen innan tagit ut de två kartongerna med kräftor ur frysen och lagt dem på tining i kylen. Det kändes emellertid som om han ville göra någonting mer av helgen så han ringde till Elin och frågade om de kanske kunde gå ut och äta. Precis som vanligt när han föreslog att dom skulle gå på restaurang, lät hon jätteglad över förslaget. De bestämde att det fick bli favoritrestaurangen nere i centrum.

Helgen gick ungefär som planerat. Maten på restaurangen var god trots att Sten chansat och beställt en rätt som han aldrig hade hört talas om. De städade på lördagen. Kräftskivan var trevlig och alla blev fulla. Det verkade till och med som om Fredrik och Elins kollega fattat tycke för varandra. Vilket hade varit Elins plan som Sten motvilligt hade gått med på, fast han sagt till Fredrik att dom absolut inte tänkte i några sådana banor. Hela söndagen låg de och slöade. De löste namnsdagskryssen i en hel hög med gamla nummer av Länstidningen, samtidigt som de lyssnade på radio. På kvällen gjorde de pizza tillsammans.

Den efterföljande arbetsdagen började för Stens del med att han kontaktade killen på Skärholmens polisstation och förklarade idén med slagträna. Killen nappade och inte långt senare hade Sten en faxad kopia av ett beslagsprotokoll över tre basebollträna varav ett hade innehafts av Ola Andersson. Sten gick direkt till avdelningen för beslagtagna vapen, vapenförrådet allmänt kallat. Han hade aldrig varit där, men han hade hört talas om att det skulle finnas någonstans där på Kungsholmen. Han fick leta länge, eftersom han inte alls fattade det system som verkade finnas för att beskriva olika korridorer och rum. När han väl hittade det var det ingen där. Men en person som han mötte i korridoren sa att han kunde söka i datorn. Personen var hygglig nog att ta med Sten in på sitt rum och göra en sökning på beslagsnumret och personerna på Stens lista. Det visade sig att polisen beslagtagit några basebollträna, flera knivar och ett par knogjärn ifrån personer på listan. Den vänlige mannen hjälpte honom att skriva en e-rekvision på dessa saker. När han var klar med detta och hade hittat tillbaka till det rum han fått låna, ringde han till pliktverket. Det gick hur smidigt som helst att få informationen han sökte. Men det visade sig att ingen av killarna gjort lumpen. Sten blev lite förvånad över detta, eftersom han levde i tron att de flesta killar fortfarande gjorde sin plikt emot fosterlandet.

Ulrika kom in i rummet, sa god morgon och berättade att hon fått ett e-mail med en listan över samtliga som misstänktes ha haft samröre med ligan. Hon hade hunnit ringa till Tumba gymnasium. Tydligen hade två av dom på listan gått på det fordonstekniska programmet.

– Jag har kollat med skatteverket också, dom verkar jobba på bilverkstäder bägge två. Eller jag menar dom fick i alla fall lön från bilverkstäder förra året. Den ena verkstan ligger i Eriksbergs industriområde och den andra ligger i Slagsta. Vilken ska vi ta först?

– Det kvittar för mig, men hur ska vi lägga upp det?

– Jag vill veta om de tillverkat några fotanglar där.

– Men hur ska vi göra? Vi kan ju inte gärna bara fråga det, eller hur? Förresten så kan dom väl ha gjort dom hemma eller nått.

– Visst, men det är väl troligare att dom gjort dom på jobbet i så fall, dom är ju ändå svetsade. Har du sett dom förresten?

Det hade Sten inte så hon gick iväg och kom tillbaka med tre små plastpåsar. På var och en av dom satt det en bevislapp. På en påse stod det:

”Järfälla” och på den andra stod det ”Hallunda” och på den tredje stod det ”Järna”. Föremålen såg ungefär likadana ut alla tre. När Sten tittat på dom en stund sa han:

– Dom här verkar ju vara gjorda av samma person, eller i varje fall av samma sorts järnbitar.

– Det är samma järnbitar, vi har kollat med en metallurg på Tekniska Högskolan.

– Såpass.

– Precis och det man skulle vilja kolla är om dom har några såna här stänger på någon av dom här verkstäderna.

- Men chansen är väl ändå rätt liten och risken om vi går in och gör husrannsakan är väl att vi varskor alla i ligan.
 - Ska vi göra en fuling då?
 - Ja gärna, men hur då? Ska vi paja bilen lite och sen åka dit och fråga vad det kostar att laga den, samtidigt som vi går runt och letar efter metallbitar.
 - När du säger det så, så låter det ju rätt dumt. Vi kanske ska vänta tills vi tagit dom riktigt fula fiskarna och ändå avslöjat våra misstankar.
 - Ja det kan nog vara bäst. Att tillverka fotanglar känns ju inte som ett så allvarligt brott även om det klassas som medverkan.
 - Vad ska vi göra istället då?
- Sten funderade en stund. Det borde vara en massa saker som de missat. Han tänkte lite på telefonlistorna, något borde de ju kunna få ut av dom. Tillslut gav han upp försöken att formulera någon färdig idé istället sa han:
- Vi borde väl använda utskrifterna av väktarnas telefonsamtal till något?
 - Eller hur? Men vad? Jag kan ju kolla om dom som var med ligan har någon registrerad mobiltelefon. Om det är så, kan jag ju kolla om dom haft någon telefonkontakt med någon av väktarna.
 - Perfekt! Sten pustade ut inom sig. Det kändes bra att dom kommit på någon form av användning för alla dom listor som tagits fram.
 - Vad det gäller telefonnummer förresten. Har du fått tag i någon polare till Ola Andersson?
 - Nä, hans telefon hade lagt av, men min polare jobbar på att fixa det.
 - Kan du inte ringa honom och kolla hur det går?
- Sten gjorde så och Fredrik sa att han fått igång telefonen genom att sätta i sitt eget SIM-kort och han höll på att skriva en lista över telefonnumren som var lagrade i den.
- Hur långt har hunnit då?
 - Jag har skrivit in säker 20 namn och då ligger jag bara på ”H”. Fatta hur många det kommer att vara på typ ”S” och ”T” då.
 - Jag tror dig, nästan en tredjedel av namnen i min almanacka är på typ ”S” eller ”T” och nästan inga på A, B och C. Du vi kanske kan nöja oss med det du redan skrivit in. Vi har ändå ingen lust att ringa två hundra personer, om vi inte måste.
 - Bra, då mailar jag den. Du föresten nu fick jag ju en liten lucka. Vill du ha hjälp med nått annat.
- Sten funderade lite. Det enda han kom på var att man kanske borde fråga killen som satt på Norrtäljeanstalten om hur det kom sig att väktaren hade en klocka som han stulit. Han nämnde det för Fredrik och han tyckte det lät kul att få ta en sväng till Norrtälje.
- Det går ju en hel dag så det är perfekt. Dessutom får man ju traktamente då. Kan du maila mig aktnumret bara, så fixar jag det.
- Sten gjorde så och därefter skrev han ut listan som han fått av Fredrik och gick in med den till Ulrika. Han frågade hur det gick för henne. Det gick inget vidare. Det var få i ligan som hade någon registrerad telefon och baserat på en snabb avsyning av telefonlistorna, hade ingen av dessa telefoner haft någon kontakt med någon av väktarna.
- Sten drog resultatet av sitt arbete och båda tyckte att nästa steg borde vara att ringa till några namn och fråga om de kunde träffas, för att ställa några frågor. De diskuterade lite hur de skulle göra när de ringde. Då kom chefen in och frågade hur det gick. Han tyckte att det lät som en bra idé att kolla fingeravtrycken, men han tyckte att dom skulle ligga lågt med att ringa om Ola Andersson.
- Dels bevisar det ju inget om själva brotten och dels kan det ju innebära att vi varskor dem. Både Sten och Ulrika sa att dom höll med och åtminstone Sten skämdes lite över att han inte tänkt på det. När chefen gått ut ur rummet ringde Sten till vapenförrådet. De höll på att jobba med Stens rekvisition.
 - Snälla ni, försök att inte röra dom, för som jag skrev vill vi ju ta fingeravtryck.
 - Visst, det är lugnt, jag såg det.

- Har ni hunnit fram grejorna då?
- Närrå, men det är på gång. Ni har dom imorgon.
- Kan vi inte komma och hämta dom då?
- Visst kom när som helst, utom när jag har lunch.

Han sa aldrig när han hade lunch och Sten frågade inte. Därefter ringde han till den kriminaltekniker som han pratat med tidigare, han som hette Filip. Filip lät uppriktigt glad över att Sten ringde. Han lovade att släppa allt som han höll på med och titta på vapnen så fort Sten kom dit med dom. Som Sten förstod det fick han förtur eftersom det var så spännande brott som de utredde. Såvitt han hade läst, sa Filip, fanns det inga hetare brott just nu. Sten gick in till Ulrika och berättade att han skulle gå till vapenförrådet. Hon hade aldrig varit där så hon ville gärna följa med. Killen hade inte hunnit plocka fram allting ännu. Han föreslog att de kunde gå runt en sväng i förrådet och titta lite medan han plockade ihop det sista. Det fanns en hel del vapen där. Det mesta var olika sorters knivar, men det fanns också mycket skjutvapen. Dom roligaste grejorna var emellertid alla hemgjorda vapen. Det var allt från enkla knogjärn till hemmagjorda gevär. Sten fastnade särskilt för ett dubbelpipigt hagelgevär, gjort av trä och mässingsrör. Det hade ingen avtryckare. Istället satt det en spärr bakom varje pipa. Bakom varje spärr satt det en fjäder. Efter en stund kom killen i förrådet med två plastkassar.

Filip var inte inne, men Sten lämnade kassarna på hans skrivbord och satte en post-it lapp på den ena. Sen gick de ut på stan och åt lunch. Idag hade Ulrika andra strumpbyxor på sig. Dom var nästan ännu finare än stay-upsen hon hade dagen innan. De blänkte på något sätt. Han sa det till Ulrika. Hon log och sa:

- Vet du, det här är också stay-ups. Kolla om du vill.

Sten böjde sig ner under bordet, som om han skulle plocka upp något ifrån golvet. Hon särade på benen. Strumpbyxorna var verkligen fina. Dom slutade i en krans av spets. Han kunde se att hon inte hade några trosor på sig. När han sedan tittade henne i ögonen rodnade hon. Det kändes som om han också rodnade.

Efter lunchen var både Sten och Ulrika upptagna med att skriva en rapport om vad de funnit så långt. Framåt halv tre kom chefen in och sa att han köpt fikabröd. Dom tog en lång fikapaus och pratade om allt möjligt. Mest pratade en kille som Sten aldrig sett förut. Han jobbade tydligen i samma grupp som kommissarien och Ulrika. Fast han höll på med någonting annat som hade med grova brott att göra, men Sten förstod inte vad det gick ut på. När han kom tillbaka till sitt rum hade han fått ett e-mail från Filip. På ett av basebollträna hade flera träffar som matchade mot avtryck på tejpbiten som de hittat i lägenheten. Sten blev jätteglad. Han gick genast in till Ulrika och berättade. Hon blev lika glad hon och de gick tillsammans till chefen som blev ännu gladare.

- Vad gör vi nu då? Frågade hon. Sten svarade:

– Vi kanske kan sätta dit honom, i synnerhet om vi hittar något i hans lägenhet, men vi lär ju inte få fast någon annan och han lär ju inte tjalla.

– Ja, jag tror att vi får honom, fingeravtryck är ju ganska starka bevis. Dessutom hittar vi nog något i hans bostad. Men du har rätt om det där med de andra. Och vi vet ju att han inte varit ensam, varken om rånen eller om mordet.

- Vi har ju egentligen ingenting som knyter honom till rånen, sa Ulrika.

Sten nickade.

- Okej, ni kanske kan spana lite på honom och kolla vilka han umgås med och om han gör av med mycket pengar.

Resten av dagen samlade de ihop information om honom och gjorde en bakgrundsbeskrivning. Sten ringde till Elin och sa att han skulle bli sen. När den vanliga arbetsdagen gick emot sitt slut, åkte de i var sin bil till den misstänktes hemadress. Sten passerade förbi McDonald's och köpte två Big Mac måltider. De satt i Stens bil och åt upp dem samtidigt som de spanade emot porten till den misstänktes hus.

Vid halvåttatiden kommer en ganska vräkig BMW som stannar utanför porten. En kille kliver ut. Han bär på en stor svart bag. Både Sten och Ulrika tycker att han liknar killen på det foto som enligt texten på dess baksida föreställde den misstänkte. Dom väntar ett par timmar till. Dom säger inte så mycket till varandra, fast Sten känner den erotiska spänningen igen. Han kommer inte på varför, men det är något som hon gör. Kanske handlar det om det sätt som hon tittar på honom på.

Vid ungefär klockan tio på kvällen kommer killen ut och hoppar in i bilen. Ulrika går till sin bil och Sten börjar köra efter honom. Han har telefonkontakt med Ulrika. Efter att ha legat efter honom en stund släpper han honom och låter Ulrika ligga närmast ett tag. Killen stannar på Kungsgatan, efter korsningen med Vasagatan. Ulrika beskriver i telefonen var han stannar och Sten förstår direkt vart han är på väg.

När han kommer in i det stora rummet ser han Ulrika titta lite slött på ett spelbord. Det är ganska mycket folk runt det. En av dem är den misstänkte. Sten försöker sig på en skådespelarinsats genom att gå fram till Ulrika och låtsas att han blir förvånad över att hon är där. Han ler och de kramar om varandra. Ingen av dom vill släppa, så de står så ett bra tag. Till slut viskar hon:

– Gud va vi offerar oss för jobbet, gör vi inte?

– Verkligen.

– Sedan gav hon honom en puss på munnen och släppte greppet.

Dom gick runt bland spelborden en stund. Mest för att fördriva tiden, men också för att ingen skulle börja undra. Efter ett tag kom dom på att dom skulle stå på övervåningen istället. Där kunde de stå alldeles obesvärat och stirra ner på honom. Sten föreslog att de skulle förbättra förklädningen ytterligare genom att kramas lite mer. Ulrika tyckte att det var en jättebra idé. Det hände inte så mycket mer. Killen spelade hela tiden. Det verkade som om han förlorade ganska mycket pengar. Ulrika och Sten hann dricka flera glas Coca-cola och kramas ytterligare ett par gånger. Dom kysstes lite också. Vid halvtvåtiden hade killen fortfarande inte tröttnat på att spela, men Sten och Ulrika hade definitivt tröttnat på att kolla på honom så de åkte hem. Elin låg och sov när han kom hem. Hon märkte knappt att han la sig.

Sten hade lite svårt att sova. Han tänkte på allt möjligt, mest på Ulrika. Men så kom han på en grej. När han suttit och spanat på Ola Anderssons lägenhet och dom två killarna var därinne, hade han sett en gammal dam på parkeringen. Hon hade gått runt där med en hund. Han fick för sig att hon kom ut ur samma hus som Ola Andersson bodde i. Hon kanske såg killarna när de var på väg ut ur huset. Det vore inte alls omöjligt. När han väl kommit på det var det ännu svårare att sova, för han blev orolig över att han skulle glömma bort idén under natten.

Till slut gick han upp och skrev ner den på ett papper som han vek ihop och la i plånboken. Dessutom tog han en stadig whisky. Han somnade slutligen och för att kompensera sömnbristen låg han kvar i sängen ända tills Elin var på väg att gå. Elin frågade lite misstänksamt vad han höll på med kvällen innan. Sten berättade, givetvis utan att beskriva hur han och Ulrika bedrev spaningen.

När han väl kom till polisstationen på Kungsholmen fann han Ulrika inne i chefens rum.

Chefen tyckte att det lutade åt att de skulle ta in den misstänkte.

– Vi måste ju också tänka på alla dom väktare som går omkring och är livrädda.

Ulrika mer tveksam:

– Men borde vi inte ha mer på fötterna när vi hör honom. Vi har ju bara fingeravtrycken samt att han varit med i ett kriminellt nätverk och det faktum att han gjorde av med mycket pengar igår.

– Det är ju dessutom bara en av dom sakerna som har någon tyngd. Fortsatte Sten.

Chefen stod emellertid på sig:

– Vi kanske hittar något i hans lägenhet också. Förresten så var väl det där fingeravtrycket bombsäkert.

– Ja det är med väldigt stor sannolikhet samma person som hållit i slagträ och rört vid tejen, för ett av avtrycken på tejen. Dessutom finns det flera ofullständiga avtryck som pekar i samma riktning.

– Då så, men tycker ni då inte att det känns som rätt person? Du föresten, kommissarien tittade på Sten, du har ju troligen sett mördarna. Såg inte någon av dom ut som han?

– Alltså, jag såg så ju så lite att det kunde varit vem som helst. Det jag kan säga är att det var två killar med kort mörkt hår utan skägg.

– Den här killen stämmer ju in på det. Chefen log.

– Jag tänkte på en grej, sa Sten. Vi skulle ju kunna kolla med casino Cosmopol om han är där ofta och om de betalt ut några vinster till honom. Då har vi kanske mer som visar på att han gör av med mycket pengar.

– Perfekt! Sa chefen.

– Verkligen, sa Ulrika.

– Kan du kolla det, Sten? Frågade chefen.

– Fast jag tänkte kolla en annan grej.

– Vad då?

Nu berättar Sten om tanten som gick ut med hunden.

– Det är ju ännu bättre. Ja henne vill vi ju ha klar tills vi tar in killen. Ja det måste vi du jobba på. Du får ta det där med casinot Ulrika.

Ulrika ser lite tveksam ut.

– Men tror ni verkligen att hon kommer ihåg något då. Jag skulle inte minnas någon som gick förbi mig för en vecka sedan.

Det verkade inte som om chefen delade hennes tveksamhet för han sa.

– Fast om hon sedan hör att någon blivit mördad i huset som de kom ut ifrån, då brukar folk minnas en hel del, så jag tycker att vi definitivt ska kolla det.

– Jag menade inte att vi inte skulle kolla det. Ulrika lät lite stött.

Sten gick in på sitt rum och ringde till Fredrik. Han hade inte hört någon gammal tant.

– Men jag hörde ju bara dom på samma våning plus dom på våningen under. Det finns minst tre våningar till. Verkar hon gammal sa du? Då kanske hon är hemma på dagarna.

Sten åkte ut till huset i Tumba och ringde på alla dörrar. Han började på bottenvåningen. Redan på andra dörren fick han träff. Han anade att han kommit rätt direkt eftersom så fort han tryckt på ringklockan hörde han en hund som skällde bakom dörren. Det lät som om hunden stått och väntat där bakom. Det var en gammal dam som öppnade. Sten kände inte direkt igen henne, men hon känner igen honom.

– Goddag det är du som tittat på mig i din bil va? Är du polis? Hon skrattade lite.

Sten skämdes lite över att han blivit så avslöjad, men han försökte att inte låtsas om det. Han försökte skratta lite också. Sedan nickade han och stack ner handen i byxfickan för att ta ut legitimationen. Men han hann inte få upp den innan hon öppnat dörren på vid gavel och släppt in honom. Hunden viftade på svansen, ställde sig på bakbenen och la framtassarna mot hans lår.

– Han heter Ludde.

– Hej Ludde. Sten smekte honom på huvudet.

– Det gäller väl den stackars Ola Andersson kan jag tänka mig.

– Just det. Jag har för mig att jag såg dig utanför huset när mordet begicks.

– Jaha kanske det. När hände det då?

– Ungefär kvart i sju på kvällen.

– Ja då var jag nog på väg in med Ludde. Vi brukar ta en promenad på en halvtimme strax efter middagen.

– Kommer du ihåg om du mötte någon när du kom tillbaka?

– Ja det gjorde jag faktiskt. Jag har aldrig sett dom förut. Jag har faktiskt tänkt att jag skulle ringa till polisen för att berätta om det.

– Vad minns du mer då?

– Jag mins allting tror jag. Jag har ganska gott minne fast att jag är gammal. Jag kom ju ihåg dig till exempel. Jag undrade faktiskt över varför ni satt där i bilen och åt frukost. Men sen när jag läste om Ola Andersson förstod jag ju att ni var poliser. Ja ni kunde ju ha varit mördare också, men det såg ja ju att ni inte såg ut som några mördare.

Sten visste inte vad han skulle svara på det. Skulle han låta damen ha sina fördomar i fred. Han funderade en stund och kom fram till att det var nog för sent att ändra hennes inställning till folk. Dessutom var det ju faktiskt lite av en komplimang.

– Va bra, men vad är det som du minns då?

– Jo dom två karlarna som kom i trappan. Dom kom ner på entréplanet precis när jag kom in genom porten. När de såg mig såg de ut som om de ändrade riktning och gick emot bakdörren. Det verkade ha bråttom.

– Såg du hur dom såg ut?

– Dom var utlänningar. Dom hade mörkt kort hår bägge två. Dom såg tuffa ut. En av dom hade en stor svart väska med sig.

– Skulle du kunna följa med mig till polisstationen för ett riktigt förhör?

– Jodå, men jag måste gå ut med Ludde först.

Sten följde med damen ut med hunden. De gick till Tumba centrum och tillbaka. Den gamla damen pratade konstant under hela promenaden. Hon berättade om saker som de passerade. Hon verkade ha något att berätta om allt hon såg. Fast det är klart, tänkte Sten, har man gått samma runda i typ fyrtio år blir det väl en del minnen.

Förhöret i polisstationen gav egentligen inget mer än det han fått fram när han stod i damens hall. Men nu stod det i alla fall på pränt.

Ulrika var med under hela förhöret. När förhöret var klart och Sten hade satt damen i en taxi berättade hon att hennes undersökning visat att den misstänkte ofta varit på casinot det senaste året. Han hade flera gånger vunnit lite större belopp, typ femtiotusen kronor. Dom visste inte hur mycket han spelade för och de hade inga kortbetalningar bokförda på honom. Vilket tydligen inte var så ovanligt när det gällde dom större spelarna. Ulrika tittade på honom och försökte förklara vad hon menade med det senare:

– Det är nästan bara kontanter som gäller där sa dom.

– Det är väl svarta pengar.

Hon nickade:

– Förmodligen. Staten får alltid in sina pengar på något sätt. Ska vi prata med chefen nu?

– Absolut, det är väl läge för att ta in den där killen.

Chefen höll med om att det var dags att ta in honom och så gjorde man. Det gick helt smärtfritt. Sten och Ulrika och kommissarien åkte i Stens bil till den misstänktes lägenhet. Efter dom åkte en målad polisbil. Efter den målade bilen åkte ytterligare en civil bil med två polistekniker.

Den misstänkte var hemma. Det föreföll som om han legat och sovit för han hade bara ett par kalsonger på sig och han såg yrvaken ut. Han verkade inte särskilt förvånad, förrän han förstod att dom ville att han skulle följa med, då blev han förbannad. Han vägrade att följa med, men en av de uniformerade konstaplarna tryckte upp honom mot väggen tills han slutade att bråka. Han klädde på sig och tog fram ett par extranycklar till lägenheten.

Konstaplarna tog med honom till bilen och de andra stannade kvar. Teknikerna började metodiskt söka igenom lägenheten samtidigt som Sten, Ulrika och kommissarien gick runt och letade till synes planlöst. Kommissarien hittade en massa pengar i resårbotten på soffan som senare summeras till cirka tre miljoner kronor. Sten hittar en svart väska med Securitas logga på. De hittade även några föremål som kanske kunde knytas till andra brott. Dessutom hittade de några utrivna tidningsartiklar om rånen emot värdetransporterna. Slutligen hittade de flera knivar och ett knogjärn, men inga skjutvapen. Det visade sig senare att Securitasväskan var full av Ola Anderssons fingeravtryck. Han erkände ingenting, men damen med hunden identifierade honom. Därutöver hittade man senare närmare två miljoner kronor i kontanter i hans källarförråd. Han åtalas för mordet på Ola Andersson och för rånet

mot dennes värdetransportbil. Han döms för båda brotten och påföljden blev livstids fängelse. Därutöver har ingen ännu varken åtalats eller ens häktats för brotten.